

myśl art. 51 Kodeksu Wojskowego Postępowania Karnego.

Art. 12. W sprawach, podlegających właściwości sądów wojskowych, do dochodzenia których powołane są ustawami szczególnymi organa bezpieczeństwa publicznego, prokurator wojskowy sprawuje nadzór nad prowadzeniem dochodzenia. Może on udzielać wiążących wskazówek prowadzącemu dochodzenie.

Art. 13. Z zachowaniem praw i obowiązków oficera śledczego postępowanie przygotowawcze może prowadzić funkcjonariusz śledczy organu bezpieczeństwa publicznego.

Art. 14. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Art. 15. Wykonanie dekretu porucza się Ministrom: Obrony Narodowej, Sprawiedliwości, Bezpieczeństwa

Publicznego i Administracji Publicznej — każdemu w zakresie jego działania.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Obrony Narodowej:

Michał Żymierski

Marszałek Polski

Minister Sprawiedliwości:

Henryk Świątkowski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:

Stanisław Radkiewicz

Minister Administracji Publicznej:

Edward Ochab

216

DEKRET

z dnia 23 czerwca 1945 r.

Kodeks Wojskowego Postępowania Karnego.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U.R.P. Nr 1, poz. 1) Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

DZIAŁ I.

Przepisy ogólne.

Art. 1. Postępowanie karne w sprawach o przestępstwa, należące do właściwości sądów wojskowych, odbywa się według przepisów niniejszego kodeksu.

Art. 2. § 1. Sąd wojskowy wszczyna postępowanie na żądanie uprawnionego oskarżyciela publicznego.

§ 2. Oskarżyciel publiczny powinien wyjednać zezwolenie na ściganie określonej osoby, jeżeli zezwolenia takiego wymaga szczególny przepis prawa.

Art. 3. Sędziowie orzekają na mocy przekonania, opartego na swobodnej ocenie dowodów, kierując się poczuciem praworządności demokratycznej.

Art. 4. Sąd wojskowy rozstrzyga samodzielnie wszelkie zagadnienia prawne, powstałe w toku postępowania, i nie jest związany orzeczeniem innego sądu lub urzędu, o ile przepis szczególny nie stanowi inaczej.

Art. 5. Wszystkie władze i organa, powołane do udziału w ściganie przestępstw, mają obowiązek uwzględniania zarówno okoliczności przemawiających za oskarżonym, jak i przeciw niemu.

Art. 6. Nie można odmówić wszczęcia postępowania lub umorzyć wszczęte postępowanie z powodu niejasności lub sprzeczności przepisów prawa.

Art. 7. § 1. Nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza się w razie:

- śmierci oskarżonego, z wyjątkiem przypadku przewidzianego w art. 286 niniejszego kodeksu,
- przedawnienia lub
- innej okoliczności wyłączającej ściganie.

§ 2. Ukaranie w drodze postępowania administracyjnego, dyscyplinarnego lub honorowego nie wyklucza postępowania karnego.

Art. 8. Osoby, w stosunku do których zapadło prawomocne orzeczenie, kończące postępowanie sądu powszechnego lub wojskowego, nie mogą być pociągnięte ponownie do odpowiedzialności karnej za czyny objęte tym orzeczeniem.

Art. 9. § 1. Postępowanie karne zawiesza się w przypadku dłuższej nieobecności oskarżonego lub jego choroby, uniemożliwiającej dalsze prowadzenie sprawy. Dowody należy zebrać i zabezpieczyć.

§ 2. W stosunku do osób, które uchylają się od wymiaru sprawiedliwości, postępowanie może być zawieszone.

§ 3. Postępowanie zawiesza władza uprawniona do umorzenia postępowania.

Art. 10. Sąd wojskowy lub prokurator wojskowy mogą odmówić wszczęcia postępowania karnego, a wszczęte umorzyć na warunkach przewidzianych w Kodeksie Karnym Wojskowym.

Art. 11. § 1. Z oskarżonymi, świadkami, biegłymi i innymi powołanymi w sprawie osobami, nie władającymi językiem polskim, sąd oraz organa, prowadzące dochodzenie lub śledztwo, porozumiewają się w ich języku ojczystym, w razie potrzeby za pomocą tłumacza.

§ 2. Orzeczenia i akt oskarżenia należy na żądanie oskarżonego ogłaszać mu lub doręczać w przekładzie na język ojczysty, o ile oskarżony nie włada językiem polskim.

§ 3. Wszelkiego rodzaju oświadczenia mogą być składane przez biorące udział w sprawie osoby w ich ojczystym języku, jeżeli osoby te nie władają językiem polskim.

Art. 12. § 1. Pozbawienie wolności osoby, podlegającej właściwości sądów wojskowych, następuje w warunkach określonych w niniejszym kodeksie.

§ 2. Czuwanie nad przestrzeganiem powyższego przepisu należy do prokuratora wojskowego.

§ 3. Każdy sędzia wojskowy i prokurator wojskowy, stwierdziwszy na terenie swego urzędowania fakt bezprawnego pozbawienia wolności osoby, podlegającej właściwości sądów wojskowych, obowiązany jest zarządzić jej zwolnienie.

Art. 13. § 1. Nadzór nad działalnością wojskowych organów, powołanych do ścigania przestępstw, sprawują prokuratorowie wojskowi.

§ 2. Dowódcy wojskowi oraz inne wojskowe organa, powołane do ścigania przestępstw, obowiązani są wykonywać polecenia sądów i prokuratur wojskowych w zakresie ścigania tych przestępstw.

Art. 14. § 1. Sąd wojskowy i prokuratura wojskowa obowiązane są udzielać pomocy na żądanie innego organu wymiaru sprawiedliwości zarówno wojskowego jak i powszechnego oraz w przypadkach prawem przewidzianych na żądanie innych władz zarówno polskich jak i zagranicznych.

§ 2. Władze państwowe wojskowe i cywilne, sądowne i administracyjne oraz władze samorządowe obowiązane są udzielać pomocy sądom i prokuraturom wojskowym oraz innym organom wojskowym prowadzącym dochodzenie.

Art. 15. O wszczęciu tudzież o ukończeniu postępowania karnego przeciwko żołnierzom, osobom podlegającym publicznej władzy dyscyplinarnej oraz wychowankom zakładów naukowych zawiadamia się właściwą władzę.

Art. 16. Gdy kodeks niniejszy używa w znaczeniu ogólnym wyrazów:

„sąd“ — odnośnie przepisy mają odpowiednie zastosowanie do wszystkich sądów wojskowych;

„prokuratura“ — do prokuratorów, wiceprokuratorów, podprokuratorów, oficerów śledczych, obejmując wszystkie instancje;

„organ wymiaru sprawiedliwości“ — do sądów, prokuratur;

„organa bezpieczeństwa publicznego“ — do urzędów bezpieczeństwa publicznego, milicji;

„kierownik sądu“ — do szefów sądów, ich zastępców i sędziów, mających poruczone pełnienie odnośnych czynności;

„przewodniczący“ — do szefów sądów, ich zastępców i sędziów, kierujących posiedzeniem niejawnym lub rozprawą;

„sędzia“ — do szefów sądów, ich zastępców i sędziów;

„prokurator“ — do prokuratorów, ich zastępców, podprokuratorów;

„strony“ — do prokuratora, oskarżonego;

„oficer służby sprawiedliwości“ — do wszystkich oficerów, pełniących funkcje sędziowskie, prokuratorskie, oficerów śledczych;

„oskarżony“ — do podejrzanego, oskarżonego lub skazanego.

DZIAŁ II.

Sądy wojskowe i prokuratura wojskowa.

Rozdział I.

Zakres działania.

Art. 17. § 1. Sąd wojskowy i prokuratura wojskowa z urzędu rozstrzygają o swojej właściwości.

§ 2. Uznając swoją niewłaściwość, przekazują sprawę komu należy.

Art. 18. § 1. Jeżeli przeciwko tej samej osobie z powodu kilku przestępstw zapadły wyroki prawomocne, skazujące w różnych sądach wojskowych tego samego rzędu, natenczas sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący, wydaje wyrok orzekający karę łączną.

§ 2. Jeżeli sprawy rozpoznawały sądy wojskowe różnego rzędu, natenczas o karze łącznej orzeka sąd wyższego rzędu, który ostatni wydał wyrok skazujący.

Art. 19. W przypadku zbiegu prawomocnych wyroków sądu wojskowego i powszechnego, o karze łącznej orzeka sąd, który wymierzył karę surowszą.

Art. 20. Jeśli o karze łącznej winien orzec sąd już nieistniejący, wówczas o karze łącznej orzeka sąd, który po nim przejął sprawę.

Rozdział II.

Wyłączenie sędziego, ławnika i protokolanta.

Art. 21. § 1. Sędzia wojskowy nie może brać udziału w prowadzeniu sprawy:

- a) jeżeli sprawa dotyczy go bezpośrednio;
- b) jeżeli jest małżonkiem sędziego, ławnika, oskarżyciela, pokrzywdzonego lub oskarżonego;
- c) jeżeli jest krewnym lub powinowatym — w linii prostej bez ograniczenia, a w linii bocznej aż do stopnia między dziećmi rodzeństwa — osób, wymienionych pod lit. b), albo jeżeli jest związanym z jedną z tych osób z tytułu przysposobienia, opieki lub kurateli;
- d) jeżeli w tej samej sprawie był lub ma być słuchany jako świadek lub biegły albo jeżeli był świadkiem czynu, o który sprawa się toczy;
- e) jeżeli współdziałał w tej samej sprawie jako oskarżyciel publiczny, obrońca albo też jeżeli doniósł o przestępstwie;
- f) jeżeli w tej samej sprawie prowadził dochodzenie lub śledztwo;

- g) jeżeli w sądzie niższej instancji brał udział w wydaniu orzeczenia, kończącego postępowanie w tej samej sprawie;
- h) w razie uchylecia orzeczenia, jeżeli brał udział w jego wydaniu.

§ 2. Powody wyłączenia trwają nawet po ustaniu lub unieważnieniu uzasadniającego je małżeństwa, przysposobienia, opieki lub kurateli.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio do ławnika i protokółanta.

Art. 22. § 1. O przyczynie wyłączenia osoba, której wyłączenie dotyczy, zawiadamia właściwego kierownika sądu lub prokuratora wojskowego i wstrzymuje się od udziału w sprawie, z wyjątkiem czynności niecierpiących zwłoki.

§ 2. Również każda ze stron może złożyć wniosek o wyłączenie sędziego wojskowego, ławnika lub protokółanta.

Art. 23. § 1. Wniosek o wyłączenie winien być zgłoszony pisemnie lub ustnie do protokołu w sądzie lub prokuraturze, do których należy osoba objęta wnioskiem.

§ 2. Na rozprawie wniosek należy zgłosić najpóźniej przed odczytaniem aktu oskarżenia. Po tym terminie wniosek może być zgłoszony tylko w przypadku, gdy uzasadniające go okoliczności wcześniej nie istniały lub nie były stronie znane.

Art. 24. O wyłączeniu sędziego, ławnika lub protokółanta rozstrzyga kierownik właściwego organu wymiaru sprawiedliwości, a na rozprawie — sąd, przy czym w razie równości głosów wniosek o wyłączenie uwzględnia się. Sędzia, którego dotyczy wyłączenie, nie bierze udziału w głosowaniu.

Art. 25. Niezależnie od przyczyn, wymienionych w art. 21, wyłącza się sędziego wojskowego, ławnika lub protokółanta na własne ich żądanie lub na wniosek strony, jeżeli zachodzą uzasadnione okoliczności mogące wywołać wątpliwość co do ich bezstronności.

Rozdział III.

Orzeczenia i zarządzenia.

Art. 26. § 1. Wojskowe organa wymiaru sprawiedliwości wydają orzeczenia w postaci wyroków lub postanowień.

§ 2. Wyrok jest orzeczeniem sądu, wydanym na rozprawie i kończącym postępowanie w przedmiocie winy lub kary.

§ 3. Każde inne orzeczenie, nie mające charakteru zarządzenia porządkowego, jest postanowieniem.

§ 4. W kwestiach, nie wymagających orzeczenia, właściwy oficer służby sprawiedliwości wydaje zarządzenia.

Art. 27. § 1. Orzeczenia sądowe zapadają większością głosów.

§ 2. Postanowienie nie umieszczone w protokole podpisują wszyscy, którzy je wydali, nie wyłączając przegłosowanego.

§ 3. Przegłosowany ma prawo złożyć uzasadnienie swego odrębnego zdania na piśmie, które załącza się do akt w zaklejonej kopercie.

Art. 28. § 1. Sąd i prokuratura wojskowa nie mają obowiązku uzasadnienia postanowień powziętych za zgodą stron albo uwzględniających wniosek strony, któremu druga strona nie sprzeciwiła się albo o przeprowadzenie dowodu.

§ 2. Inne postanowienia należy uzasadniać.

Art. 29. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, orzeczenia i zarządzenia, zapadłe na rozprawie, oznajmia się przez ogłoszenie ustne; inne orzeczenia i zarządzenia, jeżeli zachodzi tego potrzeba, oznajmia się bądź przez ogłoszenia ustne, bądź przez doręczenie odpisu; wyrok łączny, wydany w nieobecności skazanego, oznajmia się mu przez ogłoszenie ustne lub doręczenie odpisu.

Art. 30. Jeżeli zachodzi potrzeba sprawdzenia okoliczności niezbędnych dla wydania postanowienia, sąd i prokuratura wojskowa mogą same tego dokonać albo zwrócić się do innej właściwej władzy o przeprowadzenie odpowiednich czynności.

Art. 31. § 1. Organ wymiaru sprawiedliwości, który wydał postanowienie, niekończące postępowania karne, może je z urzędu uchylić lub zmienić, jeśli wymagają tego okoliczności sprawy.

§ 2. Oczywiście omyłki pisarskie w orzeczeniu lub zarządzeniu można każdego czasu sprostować.

§ 3. Postanowienie sprostowania podpisuje się w ten sam sposób, jak akt ulegający sprostowaniu.

§ 4. O postanowieniu, wydanym w myśl § 1 i 3, zawiadamia się osoby zainteresowane, którym służy zażalenie, jeśli od aktu uchylonego, zmienionego lub sprostowanego służy im środek odwoławczy.

Rozdział IV.

Utrzymanie powagi w sądach i prokuraturach.

Art. 32. § 1. Oficer służby sprawiedliwości, kierujący czynnością sądu lub prokuratury wojskowej, wydaje wszelkie zarządzenia, niezbędne do utrzymania podczas tej czynności powagi, spokoju i porządku.

§ 2. Osobę, która narusza powagę, spokój lub porządek, upomina się i uprzedza o skutkach dalszego niewłaściwego zachowania się.

§ 3. Jeżeli upomnienie pozostało bez skutku, oficer służby sprawiedliwości, kierujący czynnością, może zarządzić usunięcie winnego z miejsca dokonywania czynności.

Art. 33. § 1. Jeżeli podczas dokonywania czynności dopuszczono się cięższego naruszenia jej powagi lub porządku albo ubliżenia władzy lub osobom biorącym udział w sprawie, przewodniczący, sędzia lub prokurator może ukarać winnego karą pieniężną do 500 złotych z zamianą, w razie jej nieściągalności, na areszt do 7 dni.

§ 2. Do osób, pozbawionych wolności, stosuje się w miejsce aresztu odosobnione zamknięcie do 7 dni.

§ 3. Na postanowienie w tym przedmiocie służy zażalenie.

Art. 34. Kar porządkowych, wymienionych w art. 33, nie stosuje się do sędziów wojskowych i ławników, należących do składu sądu oraz do prokuratora wojskowego, lecz zawiadamia się ich władzę przełożoną w celu ukarania dyscyplinarnego.

Art. 35. § 1. Wykonanie kar porządkowych w stosunku do żołnierzy zarządza właściwy przełożony, w stosunku do innych osób — prokurator.

§ 2. Ukaranie jest natychmiast wykonalne i nie zwalnia od odpowiedzialności karnej lub dyscyplinarnej.

§ 3. Kary pieniężne wpływają na rzecz Skarbu Państwa.

DZIAŁ III.

Strony, obrońcy i pełnomocnicy.

Rozdział I.

Oskarżyciel publiczny.

Art. 36. § 1. Oskarżycielem publicznym w sądach wojskowych jest prokurator wojskowy, który wnosi oskarżenie i je popiera.

§ 2. Z polecenia prokuratora wojskowego może popierać oskarżenie na rozprawie oficer śledczy.

§ 3. Inne osoby mogą popierać oskarżenie na rozprawie obok oskarżyciela publicznego, jako oskarżyciele posiłkowi, tylko na mocy postanowienia sądu wydanego na wniosek prokuratora wojskowego.

Art. 37. Przepis, których ściganie jest zależne od skargi lub wniosku pokrzywdzonego lub jego władzy przełożonej, stają się z chwilą złożenia skargi lub wniosku przestępstwami ściganymi z urzędu.

Art. 38. § 1. Oskarżyciel publiczny w sądzie wojskowym, co do którego zachodzi jedna z okoliczności, wskazanych w art. 21 § 1 lit. a), b), c) lub d) albo który współdziałał w sprawie jako sędzia, ławnik lub obrońca, powinien się wyłączyć i zawiadomić o tym swego bezpośredniego przełożonego.

§ 2. O przyczynie, wyłączającej oskarżyciela publicznego, każda ze stron może zawiadomić jego bezpośredniego przełożonego, który po stwierdzeniu, że przyczyna taka zachodzi, wyznacza innego oskarżyciela publicznego.

§ 3. Czynność dokonana przez oskarżyciela publicznego, który powinien się być wyłączyć, nie jest z tego powodu nieważna.

Art. 39. § 1. Oskarżyciel publiczny może już w toku dochodzenia lub śledztwa, w trybie zabezpieczenia sądowego lub administracyjnego, złożyć wniosek o zabezpieczenie grożące oskarżonemu przypadkiem mienia lub obowiązku pokrycia szkody.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do zabezpieczenia na mieniu osób odpowiedzialnych majątkowo za oskarżonego.

§ 3. W sprawie zabezpieczenia rozstrzyga na posiedzeniu niejawnym sąd wojskowy, do którego właściwości sprawa należy.

§ 4. Na to postanowienie służy zażalenie.

Art. 40. § 1. O terminach rozpraw oraz posiedzeń niejawnych sąd zawiadamia oskarżyciela publicznego.

§ 2. Udział oskarżyciela publicznego w rozprawach oraz posiedzeniach niejawnych nie jest obowiązkowy.

§ 3. Odstąpienie oskarżyciela publicznego od oskarżenia po wniesieniu aktu oskarżenia nie wiąże sądu.

Rozdział II

Pokrzywdzony.

Art. 41. § 1. Za pokrzywdzonego uważa się osobę, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone lub zagrożone.

§ 2. Pokrzywdzony może złożyć skargę lub wniosek o ściganie sprawcy przestępstwa do prokuratora wojskowego, wojskowych organów bezpieczeństwa, przełożonej władzy wojskowej lub organów bezpieczeństwa publicznego i przysługują mu w postępowaniu karnym uprawnienia przewidziane w niniejszym kodeksie.

§ 3. Pokrzywdzony może już w toku dochodzenia lub śledztwa złożyć wniosek o nałożenie na oskarżonego obowiązku pokrycia szkody oraz wniosek o zabezpieczenie tego obowiązku w trybie zabezpieczenia sądowego lub administracyjnego.

Art. 42. § 1. Jeżeli pokrzywdzony jest nieletni lub ubezwłasnowolniony, prawa jego wykonywują: ojciec, matka, małżonek, opiekun lub kurator, a w stosunku do żołnierzy także właściwy przełożony.

§ 2. W razie śmierci pokrzywdzonego prawa jego wykonywują: małżonek, rodzice, dzieci i wnuki.

§ 3. Jeżeli pokrzywdzony jest osobą prawną, jej prawa wykonywa ustawowy przedstawiciel.

Art. 43. Pokrzywdzony oraz osoby, wymienione w art. 42, mogą wykonywać swoje prawa osobiście albo przez pełnomocnika będącego obrońcą wojskowym lub adwokatem.

Rozdział III

Oskarżony.

Art. 44. Ten, przeciwko któremu toczy się dochodzenie lub śledztwo, nazywa się podejrzanym; ten, przeciwko któremu wszczęto postępowanie sądowe — oskarżonym, a ten, czyją winę ustalono wyrokiem — skazanym.

Art. 45. Oskarżony może żądać w toku dochodzenia albo śledztwa wyjaśnienia, jakie przestępstwo mu zarzucano i na jakiej podstawie.

Art. 46. Co do każdego oskarżonego zbiera się dane, dotyczące jego stopnia wojskowego, przynależności służbowej, nazwiska i imienia, daty i miejsca urodzenia, imion rodziców, stałego miejsca zamieszkania, po-

chodzenia, stanu cywilnego, rodzinnego i majątkowego, wykształcenia, zawodu, karalności oraz inne dane osobowe, tudzież dane o posiadanych orderach i odznaczeniach.

Art. 47. § 1. Oskarżony, pozostający na wolności, jest obowiązany stawić się na każde wezwanie prowadzącego postępowanie karne i zawiadamiać go o każdej zmianie miejsca zamieszkania.

§ 2. W razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa oskarżonego można go sprowadzić pod przymusem.

Rozdział IV.

Obrońcy.

Art. 48. § 1. Oskarżony ma prawo korzystać z pomocy jednego obrońcy wojskowego.

§ 2. Kilku oskarżonych w sprawie może korzystać z pomocy jednego obrońcy wojskowego, gdy obrona jednego z nich nie jest w sprzeczności z obroną drugiego.

Art. 49. Jeżeli oskarżony jest nieletni lub ubezwłasnowolniony, prawo wybrania dlań obrońcy wojskowego służy również jego ojcu, matce, małżonkowi, opiekunowi, kuratorowi lub właściwemu przełożonemu.

Art. 50. § 1. Obrońcą wojskowym może być nie pozostający w czynnej służbie wojskowej:

- a) oficer lub generał służby sprawiedliwości;
- b) adwokat wpisany w Polsce na listę adwokatów;
- c) profesor lub docent prawa polskiej szkoły akademickiej państwowej lub przez Państwo uznanej — jeżeli zostaną na swą prośbę wpisani na listę obrońców wojskowych.

§ 2. Obrońcą wojskowym z urzędu może być również każdy żołnierz Wojska Polskiego.

Art. 51. O wpisaniu na listę obrońców wojskowych rozstrzyga na podstawie swobodnego uznania Minister Obrony Narodowej.

Art. 52. § 1. Minister Obrony Narodowej zarządza wykreślenie obrońcy z listy obrońców wojskowych:

- a) na prośbę obrońcy wojskowego;
- b) w razie utraty przez obrońcę wojskowego warunków wymienionych w art. 50 § 1.

§ 2. Minister Obrony Narodowej może zarządzić wykreślenie obrońcy z listy obrońców wojskowych:

- a) w przypadku zawieszenia obrońcy wojskowego w wykonywaniu zawodu określonego w art. 50 § 1 pkt b) i c);
- b) w przypadku ukarania obrońcy wojskowego przynajmniej w trzech sprawach karą porządkową w sądzie wojskowym;
- c) ze względu na podniesione przeciw obrońcy wojskowemu poważne dyskwalifikujące go zarzuty.

Art. 53. § 1. Udział obrońcy w toku dochodzenia lub śledztwa jest dopuszczalny tylko za zgodą prokuratora, a na posiedzeniu niejawnym sądu tylko za zgodą sądu, o ile przepis szczególny nie stanowi inaczej.

§ 2. Udział obrońcy w rozprawie jest obowiązkowy, jeżeli:

- a) oskarżony jest nieletni;
- b) oskarżony jest głuchy, niemy lub posiada inne ułomności fizyczne, które pozbawiają go możliwości normalnej obrony;
- c) zachodzi uzasadniona wątpliwość co do jego poczytalności;
- d) sprawa rozpatrywana jest zaocznie lub przestępstwo zagrożone jest karą śmierci, o ile sąd nie uzna udziału obrońcy za niewskazany z uwagi na bezpieczeństwo Państwa.

Art. 54. Kierownik sądu wyznacza oskarżonemu obrońcę z urzędu w jednej instancji:

- a) w przypadkach, wskazanych w art. 53 § 2, jeżeli oskarżony nie ma obrońcy z wyboru;
- b) na prośbę oskarżonego lub z urzędu, jeżeli udział obrońcy jest w danej sprawie wskazany.

Art. 55. § 1. Nie może pełnić czynności obrońcy:

- a) kto był lub ma być słuchany w danej sprawie jako świadek lub biegły;
- b) małżonek sędziego, ławnika, oskarżyciela lub pokrzywdzonego;
- c) kto z sędzią wojskowym, oskarżycielem, ławnikiem lub pokrzywdzonym jest spokrewniony lub powinowacony w linii prostej;
- d) żołnierz, będący przełożonym lub podwładnym któregośkolwiek z członków składu sądu;
- e) w sprawie o przestępstwo przeciw karności — podwładni żołnierza, przeciw któremu to przestępstwo popełniono.

§ 2. Powody wyłączenia od czynności obrońcy trwają nawet po ustaniu lub unieważnieniu uzasadniającego je małżeństwa.

Art. 56. § 1. Z oskarżonym obrońca ma prawo porozumiewać się na osobności.

§ 2. Z oskarżonym aresztowanym obrońca może porozumiewać się do czasu wniesienia aktu oskarżenia tylko za zgodą prokuratora wojskowego.

Art. 57. Pełnomocnictwo może być udzielone obrońcy wojskowemu na piśmie lub ustnie do protokołu i jeśli nie zawiera ograniczenia, upoważnia do prowadzenia sprawy we wszystkich instancjach.

DZIAŁ IV.

Dowody.

Rozdział I.

Świadkowie.

Art. 58. § 1. Każda osoba, wezwana na świadka, powinna stawić się w miejscu, dniu i godzinie, wskazanych w wezwaniu, i pozostać aż do zwolnienia.

§ 2. Świadka, który nie może stawić się z powodu ważnych przeszkód służbowych, choroby albo kalectwa, można przesłuchiwać w miejscu jego pobytu.

§ 3. Przesłuchanie osób, korzystających z prawa zakrajowości, odbywa się z zachowaniem ustaw, umów lub ustalonych zwyczajów międzynarodowych.

Art. 59. Nie wolno przesłuchiwać jako świadka:

- a) duchownego co do faktów, o których dowiedział się na spowiedzi;
- b) obrońcy oskarżonego co do faktów, o których dowiedział się przy udzielaniu porady prawnej lub prowadzeniu sprawy.

Art. 60. § 1. Jeżeli świadek odmawia złożenia zeznania z powodu tajemnicy służbowej, sąd może zwrócić się do właściwej władzy o zwolnienie go od obowiązku zachowania tajemnicy.

§ 2. Zwolnienia można odmówić jedynie wtedy, gdy by złożenie zeznania mogło wyrządzić poważną szkodę Państwu.

§ 3. Przesłuchanie odbywa się z wykluczeniem jawności.

Art. 61. Jeżeli świadek odmawia zeznań z powodu tajemnicy zawodowej, a sąd nie uzna za możliwe go zwolnić od tego obowiązku, przesłuchanie odbywa się z wykluczeniem jawności.

Art. 62. Mogą odmówić zeznań:

- a) małżonek oskarżonego;
- b) krewny oskarżonego w linii prostej;
- c) rodzeństwo oskarżonego.

Art. 63. Świadek ma prawo odmówić złożenia zeznania co do okoliczności, których ujawnienie mogłoby narazić na odpowiedzialność za przestępstwo jego samego lub osobę, pozostającą z nim w stosunku wskazanym w art. 62.

Art. 64. Świadka należy uprzedzić o odpowiedzialności za nieprawdziwe zeznanie, po czym zapytać o imię, nazwisko, stopień wojskowy, przynależność służbową, wiek, zajęcie, miejsce zamieszkania i stosunek do oskarżonego i pokrzywdzonego.

Art. 65. § 1. Od świadka po otrzymaniu danych, wskazanych w art. 64, na rozprawie odbiera się, a poza rozprawą można odebrać przyrzeczenie zeznawania prawdy.

§ 2. Przyrzeczenie odbiera sąd, prokurator lub oficer śledczy.

§ 3. Świadek przyrzeka, powtarzając za odbierającym przyrzeczenie lub odczytując na głos jego brzmienie.

§ 4. Świadek, który z jakiegokolwiek powodu nie może powtarzać przyrzeczenia, składa je przez podpisanie jego tekstu.

Art. 66. Świadek składa przyrzeczenie w następującym brzmieniu:

„Świadom odpowiedzialności za utajenie prawdy lub złożenie fałszywego zeznania, przyrzekam uroczyście, że będę mówić szczerą prawdę, niczego nie ukrywając z tego, co mi jest wiadomo”.

Art. 67. Nie składają przyrzeczenia:

- a) nieletni do lat trzynastu włącznie;
- b) osoby, które z powodu choroby psychicznej lub innego zakłócenia czynności psychicznych nie zdają sobie sprawy ze znaczenia przyrzeczenia;
- c) podejrzani o udział w czynie, będącym przedmiotem postępowania, lub o działalność przestępną,

pozostającą w ścisłym związku z działaniem oskarżonego.

Art. 68. § 1. Świadka przesłuchuje się pod nieobecność innych świadków, bacząc by nie mogli porozumiewać się do końca przesłuchań.

§ 2. Przesłuchanie świadka zaczyna się od wezwania, aby opowiedział wszystko, co mu wiadomo w sprawie, po czym przesłuchujący, a następnie strony mogą zadawać mu pytania.

§ 3. Jeżeli między zeznaniami świadków zajdą sprzeczności, można zarządzić stawienie ich sobie do oczu.

§ 4. Świadcowi można okazać dowody rzeczowe, dotyczące jego zeznań.

Art. 69. § 1. Za nieusprawiedliwione niestawienie przewodniczący, sędzia lub prokurator wojskowy mogą wymierzyć świadkowi karę pieniężną do 1000 złotych z zamianą w razie jej nieściągalności na areszt do 14 dni.

§ 2. Ponadto w razie potrzeby zarządza się przymusowe sprowadzenie świadka.

Art. 70. W razie nieusprawiedliwionej odmowy złożenia zeznania lub przyrzeczenia przez świadka, przewodniczący, sędzia lub prokurator wojskowy mogą zarządzić niezwłoczne jego aresztowanie na czas do 14 dni. Areszt uchyla się, jeżeli świadek złoży zeznanie lub przyrzeczenie albo jeżeli sprawę ukończono.

Art. 71. Kierownik sądu, przewodniczący lub prokurator wojskowy, w zależności od tego, kto z nich rozporządza sprawą, zwalniają świadka od kary, jeżeli świadek w ciągu 5 dni od zawiadomienia go o ukaraniu udowodni, że niestawienie było usprawiedliwione.

Art. 72. Na postanowienia, wydane w myśl art. 69—70, służy zażalenie.

Rozdział II.

Ogłędziny, biegli i tłumacze.

Art. 73. § 1. W razie potrzeby dokonywa się oględzin miejsca, rzeczy lub ciała.

§ 2. Oględzin, połączonych z obnażeniem ciała, dokonywa się w miarę możliwości przy udziale osób tej samej płci.

Art. 74. § 1. W przypadkach, wymagających wiadomości specjalnej, wzywa się biegłych.

§ 2. Jako biegłych należy w miarę możliwości wzywać żołnierzy, którzy posiadają potrzebne wiadomości specjalne, a w braku ich osoby, które posiadają odpowiednią wiedzę.

§ 3. Jeżeli zachodzi potrzeba wyjaśnienia okoliczności, której ocena wymaga znajomości sztuki dowodzenia lub wyższej sztuki wojennej albo innej szczególnej umiejętności wojskowej, biegłego lub biegłych wyznacza Szef Sztabu Głównego.

Art. 75. § 1. Nie mogą być biegłymi osoby, których w myśl art. 59 nie wolno przesłuchiwać jako świadków lub które w myśl art. 62 mogą odmówić zeznań.

§ 2. Jeżeli zachodzą poważne powody, osłabiające

zaufanie do danego biegłego, wzywa się w jego miejsce innego.

Art. 76. Oględzin zwłok dokonywa się przy udziale lekarza sądowego, w miarę możliwości lekarza wojskowego, a w braku lekarza sądowego przy udziale innego lekarza.

Art. 77. § 1. Jeżeli zachodzi potrzeba zbadania stanu umysłowego oskarżonego, wzywa się lekarza-psychiatrę, a w razie braku — innego.

§ 2. Jeżeli karalność czynu oskarżonego zależy od ustalenia stanu umysłowego pokrzywdzonego, to przepis § 1 stosuje się również do pokrzywdzonego.

§ 3. Biegły może żądać oddania oskarżonego na obserwację do zakładu leczniczego.

§ 4. Potrzebę, czas trwania oraz miejsce obserwacji określa sąd lub prokurator wojskowy. Obserwacja powinna trwać nie dłużej niż sześć tygodni. W przypadkach wyjątkowych tylko sąd może przedłużyć ten termin na czas ściśle określony.

Art. 78. Biegli mogą, o ile szczególne względy nie stoją na przeszkodzie, przeglądać dowody rzeczowe, akta sprawy w całości lub w części oraz zadawać oskarżonemu i świadkom pytania potrzebne do ustalenia opinii.

Art. 79. Jeżeli warunki tego wymagają, kierujący postępowaniem może wyznaczyć biegłym termin do złożenia opinii oraz wydać im za pokwitowaniem przedmioty podlegające badaniu.

Art. 80. Jeżeli przedmiot badania może ulec zniszczeniu lub zmianie przy badaniu, należy w miarę możliwości pozostawić część tego przedmiotu w przechowaniu.

Art. 81. Jeżeli opinia biegłych jest niejasna lub sprzeczna, można zarządzić ponowne przesłuchanie tych samych biegłych lub wzywać innych.

Art. 82. Zamiast wzywania biegłych lub niezależnie od wezwania ich można zasięgnąć opinii odpowiedniego urzędu lub zakładu.

Art. 83. Tłumacza wzywa się, jeżeli zachodzi potrzeba:

- a) przesłuchania głuchego lub niemego, z którym nie można porozumieć się bezpośrednio;
- b) przesłuchania osoby, nie mówiącej językiem zrozumiałym dla przesłuchującego;
- c) przekładu pisma sporządzonego w obcym języku.

Art. 84. § 1. Przepisy art. 58, 64, 69, 70, 71 i 72 stosuje się odpowiednio do biegłych i tłumaczy.

§ 2. Przymusowe sprowadzenie biegłych i tłumaczy należy stosować tylko w przypadkach wyjątkowych.

Rozdział III.

Rewizja i zatrzymanie rzeczy.

Art. 85. § 1. U osób podejrzanych o popełnienie przestępstwa, wolno dokonywać rewizji osobistej lub domowej celem ich ujęcia, wykrycia dowodów winy albo

przedmiotów uzyskanych przez przestępstwo lub ulegających przepadkowi.

§ 2. U innych osób lub w innych miejscach wolno dokonywać rewizji, jeżeli zachodzi uzasadnione przypuszczenie, że tam się znajdują: osoba podejrzana o przestępstwo albo przedmioty stanowiące dowód przestępstwa lub uzyskane przez przestępstwo albo ulegające przepadkowi.

Art. 86. § 1. Rewizji z wyjątkiem wypadków niecierpiących zwłoki, dokonuje się w dzień.

§ 2. Osobę, u której rewizja ma się odbyć, zawiadamia się o celu rewizji i wzywa się do obecności przy niej.

§ 3. Nadto obecnymi przy rewizji powinno być dwóch świadków, przybranych spośród osób godnych zaufania, nie zainteresowanych w sprawie.

Art. 87. Podczas rewizji należy unikać ujawnienia okoliczności, dotyczących życia prywatnego, a nie mających znaczenia dla postępowania karnego.

Art. 88. Rewizji osobistej należy dokonywać w miarę możliwości za pośrednictwem osoby tej samej płci.

Art. 89. § 1. Rewizji w pomieszczeniu urzędu państwowego lub samorządowego albo przedsiębiorstwa państwowego dokonywa się po zawiadomieniu przełożonego urzędu lub przedsiębiorstwa albo jego zastępcy.

§ 2. Rewizji w pomieszczeniu, zajętym przez wojsko, dokonywa się w obecności przełożonego danej jednostki wojskowej (formacji, zakładu, urzędu) lub wyznaczonego przezeń zastępcy, a w przypadkach nagłych w obecności inspekcyjnego (dwórnego).

Art. 90. Rewizji w biurze lub mieszkaniu osób, korzystających z prawa zakrajowości, wolno dokonywać tylko za zgodą właściwego przedstawiciela dyplomatycznego.

Art. 91. § 1. Przeprowadzający rewizję winien doręczyć osobie, u której rewizja ma się odbyć, odpis postanowienia w tym przedmiocie sądu lub prokuratora.

§ 2. W przypadkach niecierpiących zwłoki, jeżeli postanowienie sądu lub prokuratora nie mogło być wydane przed rewizją, przeprowadzający rewizję winien doręczyć osobie, u której rewizja ma się odbyć, odpis postanowienia organu prowadzącego dochodzenie lub śledztwo.

Art. 92. Przedmioty zabrane przy rewizji należy opisać w protokole rewizji, a osobie od której je odebrano lub domownikom wydać odpis protokołu lub szczegółowe pokwitowanie.

Art. 93. § 1. Przedmioty, mogące służyć do ustalenia istoty czynu lub do wykrycia sprawcy albo podlegające przepadkowi lub zajęciu dla pokrycia szkody przez sprawcę, należy, po dokonaniu oględzin i sporządzeniu dokładnego opisu, albo dołączyć do akt sprawy albo wziąć na przechowanie albo oddać na przechowanie właścicielowi lub innej osobie godnej zaufania z obowiązkiem przedstawienia ich na każde żądanie i z zakazem ich zbycia lub przekształcenia.

§ 2. Dowody rzeczowe należy odpowiednio zabez-

pieczyć, a w miarę możności opieczetować i sfotografować.

Art. 94. Jeżeli osoba, mająca u siebie przedmioty, stanowiące dowód przestępstwa, uzyskane przez przestępstwo lub ulegające przypadkowi, odmawia ich wydania, można je odebrać.

Art. 95. § 1. Jeżeli jednostka wojskowa (formacja, zakład, urząd) albo też urząd, zakład lub przedsiębiorstwo państwowe, od których zażądano przedmiotu lub dokumentu, odmawiają ich wydania, należy zwrócić się do ich władzy przełożonej o polecenie wydania przedmiotu lub dokumentu.

§ 2. Wydania wolno odmówić jedynie wtedy, gdyby wydanie lub ujawnienie mogło wyrządzić poważną szkodę Państwu.

Art. 96. Urzędy pocztowe, telegraficzne i kolejowe, są obowiązane na żądanie wydawać sądowni i prokuratorze wojskowej korespondencję i przesyłki wysyłane przez oskarżonego lub do niego adresowane.

Art. 97. Korespondencję, inne papiery i przesyłki, znalezione przy rewizji lub wydane przez urzędy, można przeglądać bez zgody osoby, do której należą.

Art. 98. § 1. Przedmioty uzyskane za pomocą przestępstwa, jeżeli nie są niezbędne do ustalenia istoty przestępstwa albo do wykrycia sprawcy, zwraca się pokrzywdzonemu.

§ 2. Przedmioty, których posiadanie jest zakazane, a nieusprawiedliwione specjalnym zezwoleniem, przekazuje się odpowiednim władzom.

§ 3. Jeżeli zachodzi wątpliwość co do osoby lub praw właściciela przedmiotów odebranych, oddaje się je na przechowanie do czasu rozstrzygnięcia sądowego odpowiedniej osobie lub instytucji z obowiązkiem zwrócenia uprawnionemu tych lub takich samych przedmiotów albo ich równowartości, o ile przedmioty ulegają szybkiemu zepsuciu lub zniszczeniu.

DZIAŁ V.

Środki zapobiegawcze.

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 99. Środek zapobiegawczy winien być natychmiast uchylony, gdy ustaną przyczyny, które spowodowały jego zastosowanie.

Art. 100. Środek zapobiegawczy uchyla sąd lub prokuratura zależnie od tego, kto rozporządza sprawą.

Rozdział II.

Zawieszenie w czynnościach służbowych.

Art. 101. Prokurator wojskowy może z powodu wszczęcia lub prowadzenia dochodzenia lub śledztwa, a sąd w toku postępowania sądowego, zawiesić w czynnościach służbowych oskarżonego żołnierza lub osobę,

która na zasadzie stosunku publiczno-prawnego lub umownego pełni służbę w poszczególnych działach administracji wojskowej.

Rozdział III.

Tymczasowe aresztowanie i zatrzymanie.

Art. 102. § 1. Tymczasowe aresztowanie może nastąpić tylko na mocy postanowienia sądu wojskowego lub prokuratora wojskowego.

§ 2. W wypadkach niecierpiących zwłoki, jeżeli postanowienie sądu lub prokuratora nie mogło być wydane przed aresztowaniem, należy je niezwłocznie uzyskać.

§ 3. Odpis postanowienia o aresztowaniu należy najdalej w ciągu 48 godzin doręczyć za pokwitowaniem aresztowanemu oraz przesłać do miejsca uwięzienia i wojskowej władzy przełożonej aresztowanego.

§ 4. Na postanowienie o aresztowaniu służy zażalenie niezależnie od terminu.

Art. 103. Tymczasowe aresztowanie może nastąpić wtedy tylko:

a) gdy względ na dyscyplinę wojskową wymaga tymczasowego aresztowania oskarżonego, albo

b) gdy zachodzi uzasadniona obawa, że oskarżony będzie się ukrywał, albo

c) gdy zachodzi uzasadniona obawa, że oskarżony będzie nakłaniał świadków do fałszywych zeznań lub w inny sposób starał się o usunięcie dowodów przestępstwa, albo

d) gdy oskarżony nie ma w kraju ani stałego miejsca pobytu ani określonego źródła utrzymania lub gdy nie można ustalić jego tożsamości, albo

e) gdy oskarżony jest przestępcą nałogowym, zawodowym lub recydywistą.

Art. 104. § 1. Tymczasowe aresztowanie w toku dochodzenia i śledztwa może trwać najwyżej 3 miesiące.

§ 2. Jeżeli zachodzą uzasadnione przyczyny, właściwy prokurator wojskowy może za zgodą prokuratora wyższego rzędu przedłużyć tymczasowe aresztowanie o 1 miesiąc, a za zgodą Naczelnego Prokuratora Wojskowego o dalsze 2 miesiące.

§ 3. Dalszego przedłużenia tymczasowego aresztowania może udzielić tylko sąd, gdy ze względu na szczególne okoliczności sprawy dochodzenia i śledztwa w terminie, wskazanym w § 2, nie można było ukończyć.

Art. 105. W toku dochodzenia lub śledztwa zarządzenie wypuszczenia na wolność może wydać nie tylko prokurator wojskowy, lecz także organ, prowadzący dochodzenie lub śledztwo, o ile prokurator nie zarządzi inaczej.

Art. 106. Schwytanego na gorącym uczynku lub bezpośrednio po tym w czasie pościgu każdy ma prawo zatrzymać z obowiązkiem niezwłocznego oddania zatrzymanego właściwym władzom.

Art. 107. Zatrzymanego, podlegającego właściwości sądów wojskowych, należy niezwłocznie doprowadzić do wojskowych organów bezpieczeństwa lub organów bez-

pieczeństwa publicznego, które winny, po zaznajomieniu się z zebranymi poszlakami bądź zarządzić wypuszczenie zatrzymanego na wolność, bądź wyjednać postanowienie o tymczasowym aresztowaniu.

Art. 108. § 1. Jeżeli zachodzą warunki niezbędne do wydania postanowienia o tymczasowym aresztowaniu, a zwłoka mogłaby spowodować ucieczkę podejrzanego lub zatarcie śladów przestępstwa albo też spowodować uszczerbek dla dyscypliny wojskowej, prawo zatrzymania podejrzanego, podlegającego właściwości sądów wojskowych, przysługuje poza sądem i prokuraturą wojskową:

- a) jego przełożonemu wojskowemu lub miejscowej władzy garnizonowej;
- b) wojskowym organom bezpieczeństwa lub organom bezpieczeństwa publicznego;
- c) prokuratorowi sądu powszechnego.

§ 2. Zatrzymanie oficera ma być zaniechane, jeśli na wezwanie udaje się dobrowolnie do władzy wojskowej, a jeżeli nie ma jej w danej miejscowości — do komendy organów bezpieczeństwa publicznego.

Rozdział IV.

Kaucja i poręczenie.

Art. 109. Sąd wojskowy lub prokurator wojskowy mogą od aresztowania oskarżonego odstąpić lub już aresztowanego zwolnić pod warunkiem złożenia kaucji lub poręczenia, przy określeniu wysokości której uwzględni się stopień zamożności oskarżonego i składającego kaucję lub poręczenie, wysokość wyrządzonej szkody i grożącą karę.

Art. 110. Kaucję może złożyć oskarżony lub inna osoba.

Art. 111. Kaucję składa się w gotówiznie lub w papierach wartościowych przyjmowanych za kaucję przez urzędy skarbowe.

Art. 112. Poręczenie składać może tylko osoba budząca zaufanie, mająca stałe zamieszkanie w kraju i która przedstawi dostateczne dowody, że jej majątek wystarcza na pokrycie poręczenia.

Art. 113. W razie uchylenia się oskarżonego od wymiaru sprawiedliwości, kaucja ulega przypadkowi, a od poręczyciela ściąga się sumę poręczenia — na rzecz Skarbu Państwa.

Art. 114. § 1. O przypadku kaucji lub o ściągnięciu sumy poręczenia rozstrzyga sąd, do którego właściwości sprawa należy lub który rozporządza daną sprawą.

§ 2. Na postanowienie w tym przedmiocie służy zażalenie.

Art. 115. Sąd wojskowy lub prokurator wojskowy mogą nakazać aresztowanie oskarżonego, pozostającego na wolności za kaucją lub poręczeniem, jeżeli wyjdą na jaw okoliczności wymagające aresztowania.

Art. 116. Z chwilą aresztowania oskarżonego, umorzenia postępowania, uniewinnienia oskarżonego, zawie-

szczenia wykonania kary, uwolnienia od kary lub odroczenia jej wykonania, poręczenie ustaje, a kaucję zwraca się osobie, która ją złożyła, o ile nie zapadło już postanowienie o przypadku kaucji lub ściągnięciu poręczenia.

Rozdział V.

Dozór władzy, zakaz wydalenia się.

Art. 117. Uznając potrzebę zastosowania środka zapobiegawczego, sąd wojskowy lub prokurator wojskowy mogą na czas określony oddać oskarżonego żołnierza pod szczególny dozór przełożonej władzy wojskowej, natomiast oskarżonego, nie będącego żołnierzem, pod dozór organu bezpieczeństwa publicznego.

Art. 118. § 1. Sąd wojskowy lub prokurator wojskowy mogą zakazać oskarżonemu oficerowi wydalenia się z rejonu rozkwaterowania jego jednostki wojskowej, natomiast oskarżonemu, nie będącemu żołnierzem, wydalenia się z miejsca zamieszkania.

§ 2. W razie zakazu wydalenia się nie wolno oskarżonemu opuszczać rejonu rozkwaterowania lub miejsca zamieszkania bez zezwolenia sądu lub prokuratora wojskowego.

Art. 119. Jeżeli oskarżony nie stosuje się do zarządzeń, wydanych na zasadzie art. 117 lub 118, można zarządzić jego tymczasowe aresztowanie.

Rozdział VI.

Listy gończe.

Art. 120. Jeżeli miejsce pobytu oskarżonego nie jest znane, sąd lub prokurator wojskowy zarządza poszukiwanie oskarżonego przez władze wojskowe, wojskowe organa bezpieczeństwa lub organa bezpieczeństwa publicznego.

Art. 121. § 1. Jeżeli oskarżony zbiegł lub ukrywa się, sąd lub prokurator wojskowy może zarządzić rozesłanie listów gończych za oskarżonym, o ile zapadło postanowienie o aresztowaniu.

§ 2. Sposób rozsyłania listów gończych zależy od uznania władzy, która je rozsyła.

Art. 122. W listach gończych wymienia się:

- a) władzę, która je rozsyła;
- b) nazwisko i imię, a w miarę możliwości dokładny rysopis oskarżonego z dołączeniem jego podobizny oraz szczegóły niezbędne do ustalenia jego tożsamości;
- c) stopień wojskowy i przydział służbowy oskarżonego;
- d) zarzucone mu przestępstwo;
- e) ostatnie znane miejsce zamieszkania (przed wcieleniem do formacji wojskowej) i gminę, do której oskarżony należy;
- f) postanowienie o tymczasowym aresztowaniu;
- g) wezwanie każdego, kto zna miejsce pobytu oskarżonego, do zawiadomienia o nim najbliższej władzy wojskowej, sądu, prokuratora wojskowego lub organu bezpieczeństwa publicznego.

go oraz do zatrzymania oskarżonego w miarę możliwości.

DZIAŁ VI.

Przepisy porządkowe.

Rozdział I

Doręczanie wezwań i innych pism oraz przymusowe sprowadzanie.

Art. 123. § 1. W wezwaniu należy wskazać:

- a) stopień wojskowy i przynależność służbową, nazwisko i imię wezwanego, a co do osób nie pełniących służby wojskowej nazwisko, imię i adres wezwanego;
- b) w jakim charakterze i w jakiej sprawie wzywa się;
- c) miejsce, dzień i godzinę stawienia;
- d) nazwę i adres wzywającego;
- e) skutki niestawienia.

§ 2. Wezwanie winno być podpisane przez osobę uprawnioną.

Art. 124. § 1. Pisma doręcza się w listach za pokwitowaniem zwrotnym przez pocztę albo przez funkcjonariuszów urzędu wysyłającego wezwanie, a osobom, pozostającym w zakładzie karnym, także przez funkcjonariuszów tego zakładu.

§ 2. Adresat może odebrać pismo bezpośrednio w urzędzie wysyłającym wezwanie.

§ 3. Pisma adresowane do miejscowości, w których nie ma urzędu pocztowego, ani nie jest zorganizowane stałe doręczanie korespondencji, doręcza się za pośrednictwem władz gminnych.

§ 4. Jeżeli doręczenie sposobem wskazanym w § 1, 2 i 3 jest utrudnione, wówczas pisma są doręczane przez wojskowe organa bezpieczeństwa lub organa bezpieczeństwa publicznego.

Art. 125. Wezwania i inne pisma, przeznaczone dla żołnierzy, przesyła się ich przełożonej władzy wojskowej celem doręczenia i zarządzenia stawienia się stosownie do wezwania.

Art. 126. § 1. Pismo doręcza się do rąk własnych adresata.

§ 2. Jeżeli z powodu nieobecności adresata nie można doręczyć mu pisma do rąk własnych, doręcza się je dorosłemu domownikowi, a w jego braku — sąsiadowi lub dozorczy domu.

§ 3. Jeżeli nie znajdzie się nikt, kto pismo chciałby przyjąć, zostawia się je w miejscowym urzędzie gminnym dla zawiadomienia adresata.

Art. 127. Pismo, przeznaczone dla korporacji, spółki, stowarzyszenia, zakładu lub związku albo dla obrońcy lub pełnomocnika strony, można w razie nieobecności w lokalu biurowym osoby, upoważnionej do przyjmowania pism, doręczyć także zastępczo do rąk każdej osoby zatrudnionej w biurze, a w braku takich osób u dozorczy domu, gdzie biuro się znajduje.

Art. 128. § 1. Odbierający pismo stwierdza jego doręczenie podpisem własnoręcznym ze wskazaniem daty doręczenia.

§ 2. Jeżeli odbierający pismo jest niepiśmienny lub odmawia podpisu, to doręczający sam oznacza datę doręczenia oraz przyczynę braku podpisu.

§ 3. Dowód doręczenia przesyła się władzy wysyłającej pismo z zaznaczeniem komu doręczono.

Art. 129. § 1. Jeżeli ze względu na brak czasu lub z innych przyczyn doręczenie wezwania pisemnego byłoby utrudnione, można wzywać świadków lub biegłych telegraficznie, telefonicznie lub w inny sposób najodpowiedniejszy ze względu na okoliczności. Żołnierzy wzywa się tą drogą przez ich przełożoną władzę.

§ 2. Niestawienie osób wezwanych w myśl § 1, pociąga za sobą ustawowe skutki niestawienia o tyle tylko, o ile nie ma wątpliwości, że wzywanie doszło zawnazę do wiadomości wezwanego.

Art. 130. Niezachowanie przepisów art. 124 do 129 nie powoduje nieważności doręczenia, jeśli osoba, dla której wezwanie lub inne pismo było przeznaczone, oświadczy, że wezwanie to lub pismo otrzymała.

Art. 131. § 1. Przymusowe sprowadzenie zarządzi sąd, przewodniczący, sędzia lub prokuratura wojskowa.

§ 2. Przymusowe sprowadzenie żołnierzy przeprowadzają organa wojskowe, innych zaś osób — organa bezpieczeństwa publicznego.

Art. 132. § 1. Osoba, mająca przymusowo sprowadzić wezwanego, okazuje wezwanemu nakaz doprowadzenia i wzywa go, aby się z nią udał na miejsce wskazane w nakazie.

§ 2. W nakazie dostawienia należy wymienić szczegóły wskazane w art. 123.

§ 3. W razie oporu sprowadzający ma prawo użyć siły

Rozdział II.

Przeglądanie akt oraz sporządzanie i otrzymywanie odpisów.

Art. 133. Strony, ich obrońcy, pełnomocnicy, ustawowi przedstawiciele i inne osoby mogą przeglądać akta sprawy i robić z nich notatki oraz odpisy, nadto otrzymywać w razie uzasadnionej potrzeby odpisy uwierzytelnione, tylko za zezwoleniem władzy rozporządzającej aktami sprawy.

Art. 134. § 1. Sprawę należności i wysokości opłat za wydanie uwierzytelnionych odpisów z akt sprawy określają osobne przepisy.

§ 2. Oskarżonemu służy prawo otrzymania bezpłatnie jednego odpisu, dotyczącego go orzeczenia, o ile konieczność zachowania tajemnicy ze względu na bezpieczeństwo Państwa nie stoi na przeszkodzie.

Art. 135. Nie można odmówić zezwolenia na przejrzanie akt sprawy oskarżonemu lub jego obrońcy po odczytaniu lub doręczeniu oskarżonemu odpisu aktu oskarżenia.

Art. 136. Prokurator wojskowy ma prawo przeglądać akta, robić notatki i odpisy w każdym czasie oraz żądać przesłania mu akt, jeżeli to nie tamuje biegu postępowania.

Art. 137. Przesłanie akt innym władzom prócz wojskowych władz sądowych i prokuratorskich zależy od uznania sądu lub prokuratury, rozporządzających aktami sprawy.

Rozdział III.

Terminy.

Art. 138. § 1. Terminy są:

- a) zawite;
- b) porządkowe.

§ 2. Zwite są tylko terminy, które ustawa wyraźnie za takie uznaje.

§ 3. Czynność spełniona po upływie terminu zawitego jest nieważna.

Art. 139. § 1. Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego przepis prawa liczy dany termin.

§ 2. Koniec terminu, któryby miał upłynąć w dzień uznany za święto, przypada na następny dzień nieświętacyjny.

Art. 140. § 1. Termin uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w urzędzie pocztowym lub telefonicznym, a przez żołnierza lub przez osobę uwięzioną złożone u przełożonej władzy.

§ 2. W przypadku, gdy kodeks zezwala na złożenie ustnego wniosku lub oświadczenia do protokołu, termin uważa się za zachowany, jeśli przed jego upływem taki wniosek lub oświadczenie złożono.

Art. 141. § 1. Jeżeli uchybienie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona może w trzydniowym terminie zawitym od daty ustania przeszkody zgłosić wniosek o przywrócenie terminu.

§ 2. Jednocześnie należy dopełnić czynności, która miała być w terminie wykonana.

Art. 142. § 1. O przywróceniu terminu rozstrzyga kierownik organu wymiaru sprawiedliwości, któremu środek prawny należało złożyć.

§ 2. Na postanowienie odmowne służy zażalenie.

Art. 143. Wniosek o przywrócenie terminu nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego orzeczenia, lecz władza, która wydała orzeczenie lub władza właściwa do rozstrzygnięcia odwołania, może wstrzymać wykonanie. Odmowa wstrzymania nie wymaga uzasadnienia.

Rozdział IV.

Protokoły.

Art. 144. § 1. Z przebiegu czynności w toku postępowania karnego spisuje się protokoły.

§ 2. Spisanie protokołu wymaga w szczególności:

- a) przesłuchanie oskarżonego, świadka lub biegłego w toku dochodzenia lub śledztwa;
- b) przyjęcie kaucji lub poręczenia;
- c) rewizja i odebranie rzeczy;

d) oględziny;

e) rozprawa;

f) wykonanie kary śmierci.

§ 3. Protokół rozprawy i posiedzenia niejawnego sporządza się w ciągu trzech dni.

Art. 145. § 1. Protokół sporządza się również, jeżeli oskarżony lub pokrzywdzony zgłasza ustnie wniosek, w szczególności wniosek o przywrócenie terminu lub przeprowadzenie dowodu, albo ustne zawiadomienie lub skargę o popełnieniu przestępstwa.

§ 2. Żołnierze mogą wnioski i oświadczenia, wymienione w § 1, zgłosić do protokołu wobec przełożonej władzy. Protokół należy bezzwłocznie przesłać sądowi lub prokuraturze.

Art. 146. Z przebiegu posiedzenia niejawnego może być sporządzony wspólny protokół dla wszystkich spraw. Odpisy zawartych w takim protokole postanowień załącza się do akt sprawy.

Art. 147. § 1. Do protokołu wciąga się:

- a) dokładne oznaczenie sprawy będącej przedmiotem postępowania oraz miejsce i czas dokonanej czynności;
- b) stopień wojskowy i przydział służbowy, nazwiska i imiona osób, biorących w nich udział, a co do osób przesłuchiowanych nadto bliższe dane osobowe;
- c) przebieg całej czynności oraz wzmiankę o wykonaniu w toku tej czynności szczególnie obowiązujących przepisów postępowania;
- d) możliwie dokładnie treść zeznań osób przesłuchiowanych oraz treść wniosków i oświadczeń stron;
- e) zapadłe postanowienia i zarządzenia.

§ 2. Osoby biorące udział w czynności mogą żądać wciągnięcia do protokołu wszystkiego co dotyczy ich praw lub interesów.

§ 3. W toku dochodzenia i śledztwa można zezwolić osobom przesłuchiwanym na własnoręczne wpisanie do protokołu swego oświadczenia.

Art. 148. Protokół stanowi wyłączny dowód zachowania form postępowania, chyba, że udowodniono fałsz lub omyłkę.

Art. 149. § 1. Protokół rozprawy oraz posiedzenia niejawnego spisuje protokółant, a podpisuje przewodniczący i protokółant.

§ 2. Każdy inny protokół spisuje dokonujący czynności lub przybrany protokółant, a podpisują (każdą kartę) wszystkie osoby biorące udział. Przed podpisaniem protokołu należy go odczytać i zaznaczyć to w protokole.

§ 3. Osoba, mająca podpisać protokół, może zgłosić zarzuty co do jego treści. Zarzuty takie wpisuje się do protokołu.

§ 4. O odmowie podpisania protokołu przez osobę mającą go podpisać czyni się wzmiankę w protokole.

Art. 150. Wszelkiego rodzaju poprawki i uzupełnienia należy umieścić w końcu protokołu przed podpisaniem lub w osobno podpisanym dopisku.

Art. 151. § 1. W zawitym terminie 3 dni od sporządzenia protokołu strony, biorące udział w posiedzeniu sądu, mogą złożyć wniosek o sprostowanie lub uzupełnienie protokołu.

§ 2. Jeśli przewodniczący zgadza się z wnioskiem, zarządza wprowadzenie odpowiednich poprawek.

§ 3. Jeśli przewodniczący nie zgadza się z wnioskiem, odmawia wprowadzenia poprawek, uzasadniając odmowę.

DZIAŁ VII.

Postępowanie przygotowawcze.

Rozdział I.

Dochodzenie.

Art. 152. Każdy ma prawo, a każdy urząd i przełożony wojskowy w zakresie swego działania ma obowiązek, dowiedziawszy się o faktach uzasadniających podejrzenie, że zostało popełnione przestępstwo ścigane z urzędu, a należące do właściwości sądów wojskowych, zawiadomić o tym prokuratora wojskowego, sąd wojskowy, przełożoną władzę wojskową podejrzanego, władzę garnizonową lub wojskowe organa bezpieczeństwa, a jeżeli takie zawiadomienie jest utrudnione — organa bezpieczeństwa publicznego albo też organa sądownictwa powszechnego, wójta lub sołtysa.

Art. 153. § 1. Przełożona władza wojskowa, dowiedziawszy się o przestępstwie ściganym z urzędu, a należącym do właściwości sądów wojskowych, podejmuje wszystko co potrzeba, aby zabezpieczyć ślady i dowody przestępstwa, korzystając w razie potrzeby z pomocy wojskowych organów bezpieczeństwa lub organów bezpieczeństwa publicznego, tudzież zawiadamia niezwłocznie prokuratora wojskowego o przestępstwie i przedsięwziętych czynnościach.

§ 2. Jeżeli przełożona władza wojskowa nie może wkroczyć na czas, obowiązek, wymieniony w § 1, ciąży na władzy garnizonowej i wojskowych organach bezpieczeństwa znajdujących się najbliżej miejsca popełnienia przestępstwa lub pobytu podejrzanego.

§ 3. Jeżeli wkroczenie władz wojskowych, wymienionych w § 1 i 2, nie może na czas nastąpić, organa bezpieczeństwa publicznego, organa sądownictwa powszechnego winne przedsięwziąć wszystko co potrzeba, aby zabezpieczyć ślady i dowody przestępstwa, a o dokonanych czynnościach mają zawiadomić natychmiast prokuratora wojskowego.

§ 4. Jeżeli o przestępstwie ściganym z urzędu a należącym do właściwości sądów wojskowych, dowiedzie się najpierw wójt lub sołtys, winni oni zawiadomić natychmiast wojskowe organa bezpieczeństwa albo najbliższe dowództwo wojskowe lub organa bezpieczeństwa publicznego, a do czasu ich wkroczenia mają przedsięwziąć wszystko co potrzeba, aby zabezpieczyć ślady i dowody przestępstwa.

Art. 154. W razie popełnienia w obrębie zakwaterowania jednostki wojskowej (formacji, zakładu, urzędu) przestępstwa, ściganego z urzędu a nienależącego do właściwości sądów wojskowych, właściwa władza wojskowa lub wojskowe organa bezpieczeństwa

winne przedsięwziąć wszystko co potrzeba, aby zabezpieczyć ślady i dowody przestępstwa oraz mają zawiadomić właściwego prokuratora lub organa bezpieczeństwa publicznego o przestępstwie i przedsięwziętych czynnościach.

Art. 155. Prokurator wojskowy, otrzymawszy zawiadomienie lub skargę pokrzywdzonego albo dowiedziawszy się w inny sposób o przestępstwie, należącym do właściwości sądów wojskowych, w miarę potrzeby zleca przeprowadzenie dochodzenia lub przeprowadza je osobiście.

Art. 156. § 1. Organami prowadzącymi dochodzenie w sprawach, należących do właściwości sądów wojskowych, są dowódcy samodzielnych jednostek wojskowych oraz wojskowe organa bezpieczeństwa.

§ 2. O samodzielnym wszczęciu dochodzenia jak również o zatrzymaniu podejrzanego organa prowadzącego dochodzenie niezwłocznie zawiadamiają prokuratora wojskowego.

§ 3. Organa, prowadzące dochodzenie, po ukończeniu dochodzenia przesyłają akta właściwemu prokuratorowi wojskowemu z wszelkimi załącznikami, a w miarę możliwości i dowodami rzeczowymi.

Art. 157. § 1. Prowadzący dochodzenie może zwracać się do władz i organów wojskowych, a w razie potrzeby i cywilnych, o udzielenie wyjaśnień, wiadomości oraz o spełnienie poszczególnych czynności, wynikających z istoty dochodzenia, jeżeli czynności te wchodzą w zakres działania danych władz i organów.

§ 2. Prowadzący dochodzenie ma prawo wzywać osoby do stawienia się, z oznajmieniem skutków przewidzianych w art. 69.

Art. 158. § 1. Dochodzenie polega na przesłuchaniu podejrzanego i osób, które mogą coś wiedzieć o przestępstwie lub jego sprawcy, na zabezpieczeniu śladów i dowodów przestępstwa, na dokonywaniu wywiadów i innych czynności, wynikających z istoty dochodzenia.

§ 2. Dochodzenie ma na celu wyjaśnienie, czy istotnie popełniono przestępstwo, kogo można o nie podejrzewać, czy jest dostateczna podstawa do wszczęcia śledztwa lub złożenia sądowi aktu oskarżenia, nadto zebranie danych co do osoby podejrzanego, pobudek jego działania, stosunku do pokrzywdzonego, rozwoju umysłowego, charakteru, dotychczasowego życia, zachowania się po spełnieniu przestępstwa oraz utrwalenie dla sądu dowodów, które inaczej mogłyby zaginać.

Art. 159. § 1. Z przebiegu czynności, dokonywanych w toku dochodzenia, sporządza się protokoły, stosując odpowiednio przepisy art. 147 do 150.

§ 2. Przepisy art. 166 stosuje się odpowiednio.

Art. 160. Nadzór nad prowadzeniem dochodzenia sprawuje prokurator wojskowy. Może on uchylać lub zmieniać każde zarządzenie organu prowadzącego dochodzenie, polecić mu dokonanie poszczególnych czynności, jak również przejąć prowadzenie dochodzenia.

Art. 161. § 1. Jeżeli prokurator wojskowy uzna, że okoliczności przytoczone w zawiadomieniu lub skardze pokrzywdzonego nie dają podstawy do wszczęcia postępowania karnego albo też, że wyniki dochodzenia nie dają podstawy do pociągnięcia podejrzanego do od-

powiedzialności przed sądem, to odmawia ścigania lub umarza dochodzenie.

§ 2. O odmowie ścigania lub umorzeniu dochodzenia zawiadamia się podejrzanego i pokrzywdzonego.

§ 3. Na postanowienie prokuratora służy pokrzywdzonemu zażalenie.

Art. 162. § 1. Jeżeli prokurator wojskowy uzna, że okoliczności, przytoczone w zawiadomieniu lub w skardze pokrzywdzonego albo wyniki dochodzenia wymagają pociągnięcia podejrzanego do odpowiedzialności karnej, zleca niezwłocznie przeprowadzenie śledztwa lub składa sądowi wojskowemu akt oskarżenia.

§ 2. Przepis art. 171 § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 3. Do aktu oskarżenia lub zlecenia o przeprowadzenie śledztwa dołącza się akta dochodzenia, inne załączniki sprawy oraz w miarę możliwości dowody rzeczowe.

Rozdział II.

Śledztwo.

Art. 163. Śledztwo prowadzi się w sprawach o przestępstwa zagrożone karą śmierci, niezależnie od innych kar, lub gdy przeprowadzenia śledztwa wymaga dobro wymiaru sprawiedliwości.

Art. 164. § 1. Śledztwo prowadzi oficer śledczy pod nadzorem prokuratora wojskowego i na jego zlecenie, a w wypadkach nagłych z urzędu.

§ 2. Prokurator wojskowy może wszczynać i przejmować prowadzenie śledztwa.

Art. 165. § 1. O wszczęciu śledztwa sporządza się postanowienie.

§ 2. Zadaniem śledztwa jest:

- a) wykrycie sprawcy przestępstwa,
- b) wszechstronne wyjaśnienie okoliczności celem ustalenia, czy należy przeprowadzić rozprawę, czy umorzyć postępowanie karne, czy też wszcząć postępowanie dyscyplinarne albo honorowe, nadto
- c) zebranie niezbędnych informacji co do osoby podejrzanego oraz
- d) utrwalenie dla sądu dowodów, jak w dochodzeniu.

Art. 166. Uznając, że dane sprawy zawierają dostateczne podstawy, oficer śledczy sporządza postanowienie o pociągnięciu podejrzanego do odpowiedzialności karnej, określając osobę podejrzanego, czyn zarzucony i jego kwalifikację, oraz w ciągu 48 godzin ogłasza je podejrzanemu.

Art. 167. § 1. Oficer śledczy przedsięwzię wszelkie czynności z urzędu lub na zlecenie prokuratora.

§ 2. Oficer śledczy może nie dokonywać ponownie czynności, które zostały dokonane w toku dochodzenia, a które nie budzą żadnych wątpliwości lub nie są przez strony kwestionowane.

§ 3. Podejrzanym ma prawo składania wniosków o przeprowadzenie czynności śledczych, wskazując jednocześnie okoliczności, jakie te czynności mają ustalić.

§ 4. O oddaleniu wniosku podejrzanego sporządza się postanowienie.

Art. 168. Jeśli, w toku śledztwa ujawni się przestępstwo, nieobjęte zleceniem o wszczęciu śledztwa albo

jeżeli ujawni się udział w przestępstwie osoby nieobjętej zleceniem, oficer śledczy zawiadamia o tym prokuratora wojskowego, dokonyując jednak niezbędnych czynności.

Art. 169. Uznawszy, że nie ma widoków, aby śledztwo mogło dostarczyć podstaw do wniesienia aktu oskarżenia albo stwierdziwszy, że zachodzi okoliczność wyłączająca ściganie, oficer śledczy sporządza postanowienie o umorzeniu śledztwa i przedkłada akta prokuratorowi wojskowemu wraz z załącznikami sprawy oraz w miarę możliwości dowodami rzeczowymi.

Art. 170. § 1. Postanowienie oficera śledczego o umorzeniu śledztwa wymaga zatwierdzenia prokuratora wojskowego.

§ 2. O umorzeniu śledztwa zawiadamia się podejrzanego i pokrzywdzonego.

§ 3. Na postanowienie prokuratora służy pokrzywdzonemu zażalenie.

Art. 171. § 1. Uznając, że śledztwo dostarczyło podstaw do rozprawy, oficer śledczy wydaje postanowienie o zamknięciu śledztwa, ogłasza je podejrzanemu oraz zaznajamia podejrzanego z treścią zebranych dowodów i zapytuje go czy wnosi o uzupełnienie śledztwa, a jeżeli nie zajdzie potrzeba uzupełnienia, sporządza niezwłocznie akt oskarżenia.

§ 2. Jeżeli przy sporządzaniu aktu oskarżenia zachodzi potrzeba zmiany na surowszą kwalifikację czynu lub oskarżenia o inny czyn aniżeli zarzucony podejrzanemu w postanowieniu o pociągnięciu do odpowiedzialności karnej, sporządza się nowe postanowienie o pociągnięciu do odpowiedzialności karnej i ogłasza się je podejrzanemu, a w razie potrzeby uzupełnia się śledztwo.

Art. 172. § 1. Prokurator wojskowy zatwierdza albo zmienia lub uzupełnia sporządzony przez oficera śledczego akt oskarżenia albo sporządza nowy akt oskarżenia, unieważniając poprzedni.

§ 2. Przepis art. 171 § 2 stosuje się odpowiednio.

§ 3. Prokurator wojskowy niezwłocznie wnosi akt oskarżenia do sądu wojskowego, załączając akta, inne załączniki oraz w miarę możliwości dowody rzeczowe.

Rozdział III.

Przepisy wspólne dla dochodzenia i śledztwa.

Art. 173. W sprawach o przestępstwa, których ściganie przed sądami wojskowymi jest zależne od skargi lub wniosku pokrzywdzonego, wszczęcie dochodzenia lub śledztwa nastąpić może dopiero wówczas, gdy pokrzywdzony zgłosił skargę lub wniosek.

Art. 174. Prowadzący dochodzenie lub śledztwo nie ma prawa zmuszać podejrzanego do zeznań lub przyznania się do winy.

Art. 175. § 1. Prokurator wojskowy ma prawo być obecny przy wszystkich czynnościach, dokonywanych w toku dochodzenia lub śledztwa.

§ 2. Inne osoby mogą być obecne, gdy kodeks niniejszy tak stanowi, albo gdy to uzna za potrzebne prowadzący dochodzenie lub śledztwo albo prokurator wojskowy.

Art. 176. Dane dochodzenia lub śledztwa mogą być ogłaszane publicznie tylko za zgodą prokuratora.

Art. 177. § 1. Wraz z odmówieniem ścigania lub umorzeniem dochodzenia albo śledztwa wydaje się postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych.

§ 2. Na postanowienie to służy zażalenie.

Art. 178. § 1. Dochodzenie lub śledztwo winno być wszczęte w ciągu 24 godzin od otrzymania wiadomości o przestępstwie.

§ 2. Przepisy art. 104 stosuje się odpowiednio do czasokresów dochodzenia lub śledztwa.

Art. 179. Przepisy art. 38 stosuje się odpowiednio do osób prowadzących dochodzenie lub śledztwo.

Rozdział IV.

Akt oskarżenia.

Art. 180. Akt oskarżenia powinien zawierać:

- a) nazwisko, imię oskarżonego i inne dane przewidziane w art. 46;
- b) opis okoliczności, w jakich popełniono przestępstwo;
- c) dokładne określenie zarzucanego czynu ze wskazaniem czasu i miejsca popełnienia;
- d) wskazanie przepisu ustawy karnej, pod który zarzucony czyn podpada;
- e) wzmiankę o zastosowanym środku zapobiegawczym.

Art. 181. § 1. Do aktu oskarżenia dołącza się wykaz osób, które należy wezwać na rozprawę, ze wskazaniem ich przydziałów służbowych lub adresów. Zarazem podaje się inne dowody, których przeprowadzenie na rozprawie prokurator uważa za niezbędne, ze wskazaniem gdzie się znajdują.

§ 2. Przesyłając sądowi akt oskarżenia, prokurator załącza oświadczenie co do swego udziału w rozprawie w związku z przepisem art. 40 § 2.

DZIAŁ VIII.

Postępowanie przed sądem wojskowym.

Rozdział I.

Przygotowanie do rozprawy głównej.

Art. 182. Jeżeli akt oskarżenia nie odpowiada warunkom formalnym, przepisany w art. 180 i 181, kierownik sądu zwraca go oskarżycielowi celem uzupełnienia braków w terminie pięciodniowym.

Art. 183. Kierownik sądu wnosi sprawę na posiedzenie niejawnie w wypadkach:

- a) istotnych uchybień, których nie można naprawić na rozprawie;
- b) potrzeby zmiany spisu dowodów, podlegających sprowadzeniu na rozprawę;
- c) potrzeby zastosowania lub zmiany środka zapobiegawczego;
- d) niewłaściwej kwalifikacji czynu zarzucanego;
- e) zaistnienia okoliczności, uzasadniających umorzenie postępowania lub odstąpienie sprawy według właściwości;
- f) konieczności załatwienia innej kwestii wymagającej postanowienia sądu.

Art. 184. § 1. Sąd na posiedzeniu niejawnym może:

- a) zarządzić dokonanie poszczególnych czynności dochodzenia lub śledztwa;
- b) zarządzić uzupełnienie lub przeprowadzenie dochodzenia albo śledztwa;
- c) ustalić spis dowodów, podlegających sprowadzeniu na rozprawę;
- d) zmienić lub zastosować środek zapobiegawczy;
- e) zwrócić akta prokuratorowi dla postąpienia w myśl art. 171 § 2, jeżeli zachodzi potrzeba zmiany kwalifikacji czynu zarzucanego oskarżonemu na surowszą;
- f) odstąpić sprawę według właściwości;
- g) umorzyć postępowanie w części lub w całości;
- h) wyznaczyć oskarżyciela posiłkowego obok prokuratora;

§ 2. Na postanowienia, przewidziane w pkt a)—f), prokuratorowi służy zażalenie.

Art. 185. § 1. Jeżeli nie zachodzi potrzeba dokonania czynności, wymienionych w art. 183, kierownik sądu niezwłocznie zarządza doręczenie oskarżonemu odpisu aktu oskarżenia wraz z listą osób, podlegających wezwaniu na rozprawę i wykazem dowodów wskazanych przez prokuratora wojskowego.

§ 2. Jeżeli zachodzi konieczność zachowania tajemnicy ze względu na bezpieczeństwo Państwa, zamiast doręczenia odpisu aktu oskarżenia kierownik sądu zarządza odczytanie go.

§ 3. Doręczając lub odczytując oskarżonemu odpis aktu oskarżenia, należy pouczyć go o przysługującym mu prawie przybrania sobie obrońcy wojskowego lub złożenia w terminie 3 dni od odczytania lub doręczenia odpisu aktu oskarżenia wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu oraz o dopuszczeniu dowodów z podaniem okoliczności, które chce w ten sposób stwierdzić.

Art. 186. Wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu oraz o dopuszczenie dowodów można zgłosić ustnie do protokołu wobec sądu lub przełożonej władzy wojskowej, która niezwłocznie przesyła go sądowi.

Art. 187. Wezwanie świadków i biegłych oraz sprowadzenie dowodów, wskazanych przez oskarżonego, zarządza kierownik sądu, a wykaz ich doręcza się niezwłocznie oskarżycielowi publicznemu.

Art. 188. Jeżeli kierownik sądu uzna wniosek oskarżonego o dopuszczenie dowodów za nieuzasadniony, uważając, że okoliczności, które mają być stwierdzone, nie mogą mieć wpływu na treść wyroku, załatwia wniosek odmownie.

Art. 189. Niezależnie od wniosku stron kierownik sądu ma prawo wzywać świadków i biegłych oraz sprowadzać inne dowody.

Art. 190. § 1. Okoliczności, które wyszły na jaw lub zaszły po wniesieniu aktu oskarżenia do sądu, mają wpływ na właściwość sądu tylko wtedy, jeżeli z powodu nich zamiast wojskowego sądu niższego rzędu jest rzeczowo właściwy wojskowy sąd wyższego rzędu, albo też jeżeli nie jest uzasadniona właściwość sądów wojskowych.

§ 2. O odstąpieniu sprawy zawiadamia się strony i pokrzywdzonego.

Art. 191. § 1. Kierownik sądu wyznacza termin rozprawy i zarządza wysłanie wezwań z uwzględnieniem

niem czasu, potrzebnego na przygotowanie do rozprawy.

§ 2. Pomiedzy odczytaniem lub doręceniem oskarżonemu aktu oskarżenia a rozprawą powinno upłynąć najmniej 5 dni, w razie zaś uchybienia tego terminu rozprawa może odbyć się tylko za zgodą oskarżonego.

§ 3. Przepis § 2 nie obowiązuje na obszarze objętym stanem wojennym lub stanem wyjątkowym.

Art. 192. § 1. Prokuratora wojskowego zawiadamia się o terminie rozprawy przez doręczenie mu listy wyznaczonych spraw.

§ 2. Jeżeli oskarżony ma obrońcę, należy go również zawiadomić o terminie rozprawy.

Art. 193. § 1. Obecność oskarżonego na rozprawie jest obowiązkowa, o ile przepis szczególny nie stanowi inaczej.

§ 2. W sprawach, dotyczących wydania wyroku łącznego, obecność oskarżonego jest obowiązkowa tylko wtedy, gdy sąd uzna ją za niezbędną.

Rozdział II.

Ogólny porządek rozprawy.

Art. 194. § 1. Przewodniczący kieruje rozprawą i czuwa nad jej prawidłowym tokiem, bacząc, jeżeli szczególne względy nie stoją temu na przeszkodzie, aby dowody na poparcie oskarżenia były przedstawione przed dowodami służącymi do obrony oraz ażeby rozprawa nie wykraczała poza okoliczności rozpoznawanej sprawy.

§ 2. Od zarządzeń przewodniczącego strony mogą odwołać się do składu sądu.

Art. 195. § 1. Przewodniczący może przerwać rozprawę dla wypoczynku, bezwzględnego sprowadzenia dowodów lub z innych ważnych przyczyn.

§ 2. Przerwa rozprawy może trwać najwyżej 14 dni.

§ 3. Jeżeli przewodniczący, zarządzając przerwę, oznaczy jednocześnie czas i miejsce, w którym odbędzie się dalszy jej ciąg, wówczas osoby obecne na przerwanej rozprawie obowiązane są stawić się w nowym terminie bez osobnego wezwania. Przepis art. 69 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Podczas przerwy można rozpoznawać inne sprawy.

Art. 196. § 1. Rozprawę przerwana prowadzi się po przerwie w dalszym ciągu.

§ 2. Jednakże należy ją przeprowadzić od początku:

a) jeżeli sąd z urzędu lub na wniosek stron uzna to za potrzebne;

b) jeżeli zmienił się skład sądu.

Art. 197. § 1. Odroczenie rozprawy rozpoczętej może nastąpić tylko na mocy postanowienia sądu.

§ 2. W razie odroczenia rozprawy prowadzi się ją w nowym terminie od początku, o ile sąd za zgodą stron nie postanowi inaczej.

Art. 198. § 1. Oskarżonemu, świadkom i biegłym mogą sędziowie, ławnicy i strony zadawać pytania bezpośrednio, jeżeli przewodniczący nie zarządzi inaczej.

§ 2. Przewodniczący uchyla pytania, które uznaje za nieodpowiednie.

Art. 199. § 1. Przewodniczący daje stronom możliwość wypowiedzenia się co do wszystkich kwestyj, podlegających rozstrzygnięciu.

§ 2. Jeżeli w jakiegokolwiek kwestii jedna ze stron zabiera głos, prawo głosu służy również drugiej stronie; w każdym razie oskarżonemu i jego obrońcy służy głos ostatni.

Art. 200. Przewodniczący rozstrzyga ostatecznie o przychylnym załatwieniu każdego wniosku strony, jeżeli druga strona nie sprzeciwia się; w przeciwnym razie musi zapisać postanowienie sądu.

Art. 201. Oddalenie jakiegokolwiek wniosku przed rozprawą nie stoi na przeszkodzie ponowieniu tego wniosku na rozprawie, choćby nie ujawniły się nowe okoliczności.

Art. 202. Przewodniczący może wydać zarządzenie o uniemożliwieniu oskarżonemu wydalania się z sądu przed ukończeniem rozprawy.

Art. 203. § 1. Jeżeli oskarżony, mimo upomnienia przez przewodniczącego, zachowuje się nadal w sposób, zakłócający porządek rozprawy lub ubliżający powadze sądu, przewodniczący może wydalić go czasowo z rozprawy.

§ 2. Po powrocie oskarżonego na rozprawę, przewodniczący zawiadamia go o wszystkim co się odbyło w jego nieobecności i daje mu możliwość złożenia w tej mierze wyjaśnień.

Art. 204. Jeżeli obrońca, mimo upomnienia przez przewodniczącego, zachowuje się nadal w sposób, zakłócający porządek rozprawy lub ubliżający powadze sądu, przewodniczący odbiera mu głos, a sąd może go usunąć od udziału w sprawie, zawiadamiając o tym właściwą władzę dyscyplinarną.

Art. 205. § 1. Jeżeli usunięto obrońcę, przewodniczący na wniosek oskarżonego, a jeżeli obrona jest z mocy prawa obowiązkowa, to z urzędu wyznacza mu nowego obrońcę.

§ 2. Jeżeli wyznaczony obrońca nie może objąć niezwłocznie obrony, należy rozprawę przerwać lub odroczyć.

Art. 206. Przewodniczący może wydalić z rozprawy publiczność z powodu jej niewłaściwego zachowania się.

Art. 207. § 1. Przy wejściu sądu wszyscy obecni stoją, dopóki sędziowie nie zajmą miejsc.

§ 2. Wstaje również każda osoba, do której sąd się zwraca lub która do sądu przemawia, jeżeli przewodniczący jej od tego nie zwolni.

Art. 208. Rozprawa odbywa się ustnie i jawnie. Wyjątki od tej zasady są dopuszczalne tylko z mocy wyraźnego przepisu.

Art. 209. § 1. Sąd wyklucza jawność całej rozprawy lub jej części, jeżeli jawność postępowania mogłaby obrażać dobre obyczaje, spowodować zaburzenie spokoju publicznego lub ujawnić okoliczności, których zachowanie w tajemnicy jest niezbędne ze względu na bezpieczeństwo Państwa lub dobro służby.

§ 2. Sąd wyklucza jawność rozprawy również i wtedy, jeżeli jawność mogłaby ujemnie wpłynąć na ochronę dobrej sławy pokrzywdzonego.

§ 3. Na zgodny wniosek stron sąd może wykluczyć jawność rozprawy.

Art. 210. § 1. Mimo wykluczenia jawności mogą być obecni na rozprawie oficerowie służby sprawiedliwości, pozostający w czynnej służbie wojskowej.

§ 2. Ponadto sąd może zezwolić poszczególnym osobom na obecność na rozprawie.

§ 3. Nie mogą być obecni na rozprawie nieletni, a na rozprawie przeciw oficerowi żołnierze, nieposiadający stopnia oficerskiego, o ile nie biorą udziału w sprawie.

Art. 211. § 1. Ogłoszenie wyroku odbywa się jawnie oraz w obecności oskarżonego z wyjątkiem wypadku przewidzianego w art. 220.

§ 2. Sąd może zarządzić ogłoszenie wyroku w części lub w całości z wykluczeniem jawności, jeżeli uzna to, celem ścisłego zachowania tajemnicy, za niezbędne ze względu na bezpieczeństwo Państwa.

Rozdział III.

Rozpoczęcie rozprawy.

Art. 212. § 1. Rozprawę rozpoczyna wywołanie sprawy.

§ 2. Jeżeli oskarżony nie stawił się, przewodniczący zarządza jego natychmiastowe sfrowadzenie lub przerywa rozprawę albo sąd odracza rozprawę.

§ 3. Jeżeli oskarżony stawił się, przewodniczący sprawdza prawidłowość obsady sądu, ogłasza skład sądu, sprawdza tożsamość oskarżonego oraz czy oskarżonemu odczytano lub doręczono odpis aktu oskarżenia, następnie poucza oskarżonego o prawie wyłączenia członków sądu, oskarżyciela i protokółanta i o prawie zgłoszenia nowych dowodów.

Art. 213. § 1. Po ustaleniu, że oskarżonemu odczytano lub doręczono odpis aktu oskarżenia, przewodniczący sprawdza czy wezwane osoby, stały się.

§ 2. W razie niestawiennictwa świadka, biegłego lub tłumacza, jeżeli jego obecność jest niezbędna, a niezwłoczne spowodowanie stawiennictwa jest utrudnione, przewodniczący przerywa rozprawę lub sąd odracza ją.

§ 3. W razie niestawiennictwa oskarżyciela lub obrońcy i niemożności zastąpienia ich przez inne właściwe osoby, przewodniczący przerywa rozprawę lub sąd odracza, wydając niezbędne zarządzenia oraz zawiadamiając w razie potrzeby właściwą władzę dyscyplinarną.

Art. 214. § 1. Przed rozpoczęciem przewodu sądowego przewodniczący wzywa przed sąd świadków, biegłych (tłumaczy), uprzedza o odpowiedzialności za nieprawdziwe zeznanie, sprawdza ich tożsamość, odbiera od świadków przyrzeczenie zeznawania prawdy, po czym zarządza usunięcie świadków z rozprawy.

§ 2. Biegli (tłumacze) pozostają na rozprawie, jeżeli sąd uzna to za potrzebne.

Rozdział IV.

Przewód sądowy.

Art. 215. § 1. Przewód sądowy rozpoczyna się od odczytania aktu oskarżenia.

§ 2. Za zgodą stron sąd może zaniechać odczytania w całości lub w części opisu okoliczności, w jakich popełniono przestępstwo.

Art. 216. Po odczytaniu aktu oskarżenia przewodniczący zapytuje oskarżonego, czy go zrozumiał, czy

przyznaje się do zarzucanego mu czynu i jakie wyjaśnienia chce złożyć.

Art. 217. Po wysłuchaniu oskarżonego przewodniczący zarządza postępowanie dowodowe oraz poucza oskarżonego o przysługującym mu prawie zadawania pytań przesłuchiwanym osobom i składania wyjaśnień co do każdego dowodu.

Art. 218. Jeżeli wyjaśnienia oskarżonego, przyznającego się do winy, nie budzą wątpliwości, sąd może za zgodą stron nie przeprowadzać postępowania dowodowego lub przeprowadzić je tylko częściowo.

Art. 219. § 1. Oskarżony ma prawo być obecny przy wszystkich czynnościach postępowania dowodowego.

§ 2. Tylko wyjątkowo, jeżeli należy się obawiać, że obecność oskarżonego mogłaby oddziaływać krępująco na wyjaśnienia innego oskarżonego albo na zeznania świadka lub biegłego, przewodniczący może zarządzić wydalenie oskarżonego z rozprawy na czas przesłuchania tej osoby. Przepis art. 203 § 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 220. Jeżeli oskarżony wydalili się samowolnie przed ukończeniem rozprawy albo jeżeli oskarżony został wydany w myśl art. 203 § 1, sąd może dokończyć rozprawę w jego nieobecności, o ile nie uznaje dalszej jego obecności za niezbędną.

Art. 221. Każdego świadka wzywa się na rozprawę osobno i przesłuchuje się w nieobecności tych świadków, którzy jeszcze nie zeznawali.

Art. 222. § 1. Na rozprawie wolno odczytać protokoły przesłuchania świadka, sporządzone w dochodzeniu, śledztwie lub na rozprawie w danej lub innej sprawie, jeżeli świadkowi nie można było doręczyć wezwania albo jeżeli ten nie stawiał się na rozprawę z powodu śmierci, choroby lub przeszkód nie dających się usunąć lub zbyt trudnych do usunięcia albo z powodu znacznej odległości miejsca pobytu, bądź stawiający się zeznał inaczej niż w postępowaniu poprzednim albo odmówił zeznań albo oświadczył, że pewnych szczegółów nie pamięta.

§ 2. Na rozprawie wolno odczytać protokoły przesłuchania oskarżonego, sporządzone w dochodzeniu, śledztwie lub na rozprawie w danej lub innej sprawie, jeżeli oskarżony zeznał inaczej niż w postępowaniu poprzednim, bądź odmówił zeznań lub oświadczył, że pewnych szczegółów nie pamięta.

§ 3. Poza tym wolno odczytać za zgodą stron wszelkie protokoły przesłuchania świadków, biegłych i oskarżonych.

§ 4. Sąd może za zgodą stron zaniechać odczytywania protokółów i zaliczyć je w poczet dowodów ujątych na rozprawie.

Art. 223. § 1. Wolno odczytać na rozprawie protokoły oględzin sądowych i rewizji, tudzież opinie biegłych.

§ 2. Wolno odczytać na rozprawie orzeczenia poprzednio przeciw oskarżonemu zapadłe, zaświadczenia lekarskie, których autentyczności i treści strony nie kwestionują, zawiadomienia o przestępstwie oraz inne dokumenty urzędowe lub prywatne.

§ 3. Przepis art. 222 § 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 224. § 1. Złożone w toku rozprawy dokumenty, jeżeli mają znaczenie dla sprawy, sąd okazuje stronom, dołącza do akt i odczytuje w całości lub w części.

§ 2. Przepis art. 222 § 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 225. Dowody rzeczowe, o ile temu nie stoją na przeszkodzie rozmiary lub właściwości przedmiotu, wnosi się na rozprawę i okazuje sądowi i stronom oraz w miarę potrzeby świadkom i biegłym.

Art. 226. Po przeprowadzeniu każdego dowodu strony mają prawo zabierać głos w celu złożenia wyjaśnień.

Art. 227. § 1. Jeżeli zachodzi potrzeba:

- a) dokonania oględzin na miejscu;
- b) przeprowadzenia dowodu lub przesłuchania świadka, których nie można sprowadzić albo których sprowadzenie jest szczególnie utrudnione, sąd dokonywa na miejscu czynności w całym składzie lub przerywa albo odracza rozprawę, zarządzając przeprowadzenie czynności przez sędziego należącego do składu sądu lub w drodze pomocy sądowej.

§ 2. O terminie i miejscu dokonania czynności należy zawiadomić strony.

Art. 228. § 1. Jeżeli zachodzi potrzeba zebrania materiału dowodowego ze względu na nowe przestępstwo ujawnione na rozprawie lub uzupełnienia materiału dowodowego, ze względu na nowe okoliczności wyszłe na jaw w toku rozprawy albo też potrzeba dokładniejszego przygotowania rozprawy, a zebranie lub uzupełnienie materiału dowodowego w toku rozprawy byłoby połączone ze szczególnymi trudnościami — sąd odracza rozprawę celem przeprowadzenia lub uzupełnienia dochodzenia lub śledztwa.

§ 2. Po ukończeniu dochodzenia lub śledztwa sporządza się w razie potrzeby nowy lub dodatkowy akt oskarżenia.

§ 3. Przepis art. 171 § 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 229. § 1. Jeżeli w toku rozprawy ujawni się przestępstwo popełnione przez inną osobę aniżeli oskarżonego, sąd zawiadamia o tym właściwego prokuratora, załączając odnośne wyciągi z protokółów, dokumentów lub akt.

§ 2. W razie potrzeby, jeżeli nowe przestępstwo ma związek z rozpoznawaną sprawą i oddzielne rozpoznanie byłoby niecelowe, sąd odracza rozprawę i zwraca akta prokuratorowi.

Art. 230. Sąd ma prawo zaniechać przesłuchania świadka lub zbadania dowodu rzeczowego, jeżeli uzna za ustaloną okoliczność, którą świadek lub dowód rzeczowy mają stwierdzić.

Art. 231. § 1. Po zakończeniu postępowania dowodowego przewodniczący zapytuje strony, czy nie mają wniosków o uzupełnienie go, a w razie odpowiedzi odmownej, ogłasza postępowanie dowodowe za zamknięte.

§ 2. Postępowanie dowodowe można wznowić tylko na mocy postanowienia sądu.

Art. 232. § 1. Jeżeli na podstawie okoliczności, które wyszły na jaw w toku rozprawy, oskarżyciel zarzucił oskarżonemu inny czyn prócz tego, który akt oskarżenia wskazuje, sąd może przystąpić do natych-

miastowego rozpoznania nowego przestępstwa tylko za zgodą prokuratora i oskarżonego.

§ 2. W razie przerwania lub odroczenia rozprawy prokurator wojskowy wnosi nowy lub dodatkowy akt oskarżenia.

§ 3. Przepisy art. 171 § 2, 190 § 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 233. Po zamknięciu postępowania dowodowego przewodniczący udziela głosu stronom, które przemawiają w następującej kolejności: oskarżyciel posiłkowy, prokurator, obrońca, oskarżony.

Art. 234. Oskarżonemu, z którym sąd porozumiewa się przez tłumacza, należy przed udzieleniem głosu przetłumaczyć z głosów stron przynajmniej ostateczne wnioski prokuratora i obrońcy.

Art. 235. Jeżeli w wyniku przemówień zajdzie potrzeba przeprowadzenia dodatkowego dowodu, sąd z urzędu lub na wniosek stron może wznowić postępowanie dowodowe.

Art. 236. § 1. Oskarżyciel ma prawo zrzec się oskarżenia jeżeli uzna, że oskarżenie nie znalazło potwierdzenia w toku przewodu sądowego.

§ 2. Obrońca nie może zrzec się obrony.

Art. 237. § 1. Stronom służy prawo jednej repliki.

§ 2. Prawo do ostatniego głosu służy oskarżonemu.

§ 3. Podczas ostatniego głosu oskarżonego nie można zadawać mu pytań.

Rozdział V.

Wyrokowanie.

Art. 238. Głosami stron kończy się przewód sądowy. Po wysłuchaniu głosów stron sąd przystępuje niezwłocznie do narady nad wyrokiem.

Art. 239. Narada i głosowanie są tajne. Prócz osób, należących do składu sądu, może być obecny tylko protokolant.

Art. 240. Podstawę orzeczenia stanowi całokształt okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego lub uznanych za ujawnione.

Art. 241. § 1. Narada i głosowanie odbywają się z osobna co do winy oraz co do kary i innych kwestyj wymagających rozstrzygnięcia.

§ 2. Po omówieniu sprawy przewodniczący zbiera głosy sędziów (ławników), poczynawszy od niższych stopniem; a przy równych stopniach od niższych starszeństwem. Przewodniczący głosuje ostatni.

§ 3. Jeżeli przy rozstrzyganiu innego pytania prócz pytania co do winy, zdania tak się podzielią, że żadne z nich nie uzyska większości, zdanie najprzychylniejsze dla oskarżonego przyłącza się do zdania najbardziej doń zbliżonego.

§ 4. Sędzia (ławnik), który głosował za uniewinnieniem, może się wstrzymać od głosowania co do kary; wtedy głos jego przyłącza się do zdania najprzychylniejszego dla oskarżonego.

Art. 242. § 1. Jeżeli przy naradzie ujawni się potrzeba uzupełnienia materiału dowodowego, sąd może z urzędu wznowić postępowanie dowodowe, przerwać lub odroczyć rozprawę i zarządzić zebranie materiału dowodowego.

§ 2. Jeżeli na podstawie okoliczności, które wyszły

na jaw w toku rozprawy, sąd stwierdził możliwość zakwalifikowania czynu, zarzuconego oskarżonemu, pod surowszy przepis karny, to wznawia przewód sądowy i uprzedza o tym strony.

§ 3. Przepis art. 190 § 1 stosuje się odpowiednio, a w razie braku zgody oskarżonego na zmianę kwalifikacji, i przepis art. 171 § 2.

Art. 243. § 1. Po ukończeniu głosowania jeden z sędziów (ławników) lub protokolant pisze wyrok, który wszyscy sędziowie (ławnicy) podpisują, nie wyłączając przegłosowanego.

§ 2. Przepis art. 27 § 3 ma zastosowanie.

Art. 244. W sprawie zawilej sąd może odroczyć wydanie wyroku najwyżej na 3 dni. Dzień i godzinę oraz miejsce ogłoszenia wyroku należy niezwłocznie ogłosić na rozprawie.

Art. 245. Wyrok powinien zawierać część wstępną, opisową, uzasadniającą oraz sentencję.

Art. 246. § 1. Część wstępna powinna zawierać:

- a) oznaczenie wydania wyroku w Imieniu Rzeczypospolitej Polskiej;
- b) datę i miejsce wydania wyroku;
- c) oznaczenie sądu, który go wydał;
- d) stopień wojskowy, nazwisko, imię przewodniczącego, sędziów (ławników), prokuratora i protokolanta;
- e) nazwisko i imię oskarżonego i inne dane przewidziane w art. 46;
- f) określenie czynu, zarzuconego oskarżonemu, przez wskazanie odpowiedniego przepisu ustawy karnej.

§ 2. Część opisowa powinna zawierać szczegółowy opis stanu faktycznego ustalonego przez sąd w toku przewodu sądowego.

§ 3. Część uzasadniająca powinna zawierać wskazanie dowodów, na podstawie których sąd ustalił stan faktyczny, oraz dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnienie prawnej podstawy wyroku, tudzież, w razie skazania, wymienienie okoliczności wpływających na rodzaj i wymiar kary.

§ 4. Sentencja powinna zawierać określenie czynu, przypisanego skazanemu, ze wskazaniem czasu i miejsca, lub czynu, z zarzutu popełnienia którego uniewinniono oskarżonego, oraz określenie zastosowanych przepisów ustaw, a w razie skazania — karę na jaką skazano, tudzież wskazanie daty, od której liczy się termin odbywania kary pozbawienia wolności, jeśli na poczet kary zaliczono okres aresztu tymczasowego.

Art. 247. Prócz danych, wskazanych w art. 246, sentencja zawiera w miarę potrzeby orzeczenie co do warunkowego zawieszenia wykonania kary, uwolnienia od kary, odroczenia jej wykonania, umorzenia postępowania, co do dowodów rzeczowych i innych kwestyj rozstrzygniętych przez sąd.

Art. 248. § 1. Orzeczenie o zaliczeniu na poczet kary aresztu tymczasowego, o warunkowym zawieszeniu wykonania kary zamieszcza się w wyroku.

§ 2. Orzeczenia o zaliczeniu okresu kary odbytej, o umorzeniu postępowania sądowego, o zamianie kobiecie ciężarnym kary śmierci na karę pozbawienia wolności, o odroczeniu wykonania kary lub o jej darowaniu zamieszcza się w wyroku lub w postanowieniu.

§ 3. Orzeczenia o wykonaniu kary zawieszanej, o warunkowym zwolnieniu z odbywania kary, o odwołaniu warunkowego zwolnienia, o odwołaniu odroczenia wykonania kary lub o zatarciu skazania zamieszcza się w postanowieniu.

Art. 249. § 1. Podpisany wyrok przewodniczący ogłasza w obecności całego sądu sądownego, a obecni, nie wyłączając sądu, wysłuchują go stojąc.

§ 2. W sposób, przewidziany w § 1, przewodniczący może ogłosić tylko część wstępną i sentencję wyroku, wówczas podczas dalszego ogłaszania wyroku obecni mogą zająć swoje miejsca.

§ 3. Po ogłoszeniu wyroku przewodniczący oznajmia, czy i w jakim trybie wyrok ulega zaskarżeniu, nadto w wypadku wymierzenia kary śmierci poucza skazanego o prawie złożenia prośby o ulaskawienie.

Art. 250. Jeżeli orzeczono karę śmierci, wówczas bezpośrednio po podpisaniu wyroku skład sądowny odbywa naradę celem rozważenia, czy skazany zasługuje na ulaskawienie i jaka kara byłaby odpowiednia w razie ulaskawienia. Opinię w tym przedmiocie dołącza się do akt sprawy.

Art. 251. § 1. W razie skazania oskarżonego, pozostającego na wolności, sąd może postanowić aresztowanie skazanego.

§ 2. W razie umorzenia postępowania lub uniewinnienia, zawieszenia wykonania kary, uwolnienia od kary, odroczenia jej wykonania co do oskarżonego aresztowanego, przewodniczący zarządza natychmiastowe wypuszczenie go na wolność.

DZIAŁ IX.

Środki odwoławcze.

Rozdział I.

Zażalenie.

Art. 252. § 1. Na postanowienie, o ile kodeks niniejszy nie stanowi inaczej, służy zażalenie w przypadkach wskazanych w ustawie i tylko do jednej instancji.

§ 2. Zażalenie nie służy, jeżeli postanowienie zostało wydane na wniosek odwołującego się lub za jego zgodą lub nie obraża jego praw.

§ 3. Na postanowienie Najwyższego Sądu Wojskowego zażalenie nie służy.

Art. 253. § 1. Termin do zażalenia wynosi 5 dni i jest zawity, o ile przepis szczególny nie stanowi inaczej.

§ 2. Termin ten liczy się od daty ogłoszenia postanowienia lub doręczenia odpisu postanowienia, gdy doręczenia wymaga ustawa.

Art. 254. § 1. Zażalenie wnosi się do organu wymiaru sprawiedliwości, który wydał zaskarżone postanowienie.

§ 2. Żołnierze mogą wnieść zażalenie do protokołu wobec przełożonej władzy wojskowej. Protokół ten należy niezwłocznie przesłać sądowi lub prokuratorowi wojskowemu.

Art. 255. § 1. Zażalenie złożone po terminie lub przez osobę nieuprawnioną pozostawia kierownik sądu lub prokurator bez biegu.

§ 2. Na zarządzenie to służy zażalenie.

Art. 256. Jeżeli organ wymiaru sprawiedliwości lub osoba, które wydały postanowienie, uznają zażalenie za słuszne, to same do niego przychylają się; w przeciwnym razie przedstawiają do rozstrzygnięcia wraz ze swoją opinią instancji odwoławczej.

Art. 257. Zażalenie samo przez się nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego postanowienia, lecz organ wymiaru sprawiedliwości, który wydał postanowienie, lub organ wyższej instancji mogą wstrzymać wykonanie. Odmowa wstrzymania nie wymaga uzasadnienia.

Art. 258. Sąd rozpoznaje zażalenie na posiedzeniu niejawnym.

Art. 259. Przepisy art. 252 i 258 stosuje się odpowiednio do zażeń na zarządzenia.

Rozdział II.

Rewizja.

Art. 260. § 1. Od orzeczeń sądów wojskowych, kończących postępowanie karne, prokuratorowie wojskowi oraz skazani lub ich obrońcy mają prawo wnieść skargi rewizyjne do Najwyższego Sądu Wojskowego.

§ 2. Od orzeczeń Najwyższego Sądu Wojskowego, jako sądu pierwszej instancji, można wnieść skargi rewizyjne do Zgromadzenia Sędziów Najwyższego Sądu Wojskowego.

Art. 261. Jeżeli skazany jest nieletni lub ubezwłasnowolniony, skargę rewizyjną może złożyć oprócz skazanego i jego obrońcy, ojciec, matka skazanego, małżonek, opiekun, kurator lub właściwy przełożony.

Art. 262. § 1. Termin do skargi rewizyjnej wynosi 7 dni i jest zawity.

§ 2. Termin ten liczy się od daty ogłoszenia orzeczenia lub doręczenia odpisu orzeczenia, gdy doręczenie wymaga ustawy.

Art. 263. § 1. W razie złożenia skargi rewizyjnej po terminie lub przez osobę nieuprawnioną, kierownik sądu pozostawia ją bez biegu.

§ 2. Na zarządzenie to służy zażalenie.

Art. 264. § 1. Skargę rewizyjną składa się na piśmie w sądzie, który wydał zaskarżone orzeczenie.

§ 2. Sąd niezwłocznie przesyła akta w trybie przewidzianym dla rewizji.

Art. 265. § 1. Prokuratorowie wojskowi mają prawo składać skargi rewizyjne na korzyść lub niekorzyść oskarżonych lub skazanych.

§ 2. Inne osoby mogą zaskarżać orzeczenie tylko na korzyść skazanych.

§ 3. Strona może zaskarżać orzeczenie tylko z powodu uchybienia obrażającego jej prawa.

§ 4. Ten, kto złożył skargę rewizyjną, może ją cofnąć.

Art. 266. Przepis art. 260 do 265 nie stosuje się do spraw, w których przestępstwo popełniono i orzeczenie, kończące postępowanie karne, wydano na obszarze objętym stanem wojennym lub stanem wyjątkowym.

Art. 267. § 1. Skarga rewizyjna może dotyczyć całości lub części orzeczenia.

§ 2. Podstawę skargi rewizyjnej mogą stanowić tylko uchybienia przewidziane w art. 270.

§ 3. W skardze należy wskazać te części orzeczenia, o uchylenie lub zmianę których wnosi się oraz na czym polega uchybienie.

Art. 268. Najwyższy Sąd Wojskowy rozpoznaje sprawę na posiedzeniu niejawnym po wysłuchaniu sędziego — sprawozdawcy, ustrego lub pisemnego wniosku Naczelnego Prokuratora Wojskowego i bierze pod rozwagę całokształt okoliczności sprawy.

Art. 269. § 1. O posiedzeniu zawiadamia się oskarżonego lub skazanego i jego obrońcę, jeżeli Najwyższy Sąd Wojskowy uzna to za wskazane.

§ 2. Oskarżony lub skazany i jego obrońca, jeśli stawia się na posiedzenie, mają prawo składania wniosków i wyjaśnień, lecz nie mogą być obecni przy naradzie sędziów.

Art. 270. Najwyższy Sąd Wojskowy uchyła albo zmienia orzeczenie w części lub w całości w razie stwierdzenia:

- a) naruszenia prawa materialnego przez nieprawidłowe jego zastosowanie;
- b) pogwałcenia przepisów postępowania, o ile mogły mieć wpływ na wyrok;
- c) skazania, uniewinnienia lub umorzenia postępowania wbrew okolicznościom sprawy;
- d) wymierzenia niewspółmiernej kary.

Art. 271. § 1. Najwyższy Sąd Wojskowy, uchyłając lub zmieniając orzeczenie w części lub w całości z powodów wskazanych w art. 270:

- a) poprawia błędną kwalifikację czynu, łagodzi karę, odstępuje sprawę według właściwości lub umarza postępowanie, w szczególności z braku cech przestępstwa, z braku lub niedostatecznych dowodów winy, albo
- b) przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi, którego wyrok uchylono lub innemu sądowi.

§ 2. Najwyższy Sąd Wojskowy może skargę rewizyjną pozostawić bez uwzględnienia, a orzeczenie pozostawić w mocy.

Art. 272. § 1. Po rozpoznaniu sprawy Najwyższy Sąd Wojskowy wydaje postanowienie, które podpisują przewodniczący i członkowie sądu.

§ 2. Najwyższy Sąd Wojskowy może odroczyć wydanie postanowienia na 3 dni, jeśli szczególne względy za tym przemawiają.

Art. 273. Wskazania, zawarte w orzeczeniu Najwyższego Sądu Wojskowego, wiążą w danej sprawie wojskowe organa wymiaru sprawiedliwości.

Art. 274. § 1. Sąd wojskowy, któremu po uchyleniu orzeczenia przekazano sprawę do ponownego rozpoznania, ponawia postępowanie, poczynając od wyznaczenia rozprawy, jeżeli z orzeczenia Najwyższego Sądu Wojskowego nie wynika, że należy postąpić inaczej.

§ 2. Sąd wojskowy przy ponownym rozpoznaniu sprawy może zwiększyć karę orzeczoną w uchylonym wyroku tylko wówczas, jeżeli Najwyższy Sąd Wojskowy uchylił wyrok z powodu zbyt łagodnej kary.

Art. 275. Ponowne orzeczenie sądu wojskowego podlega zaskarżeniu na ogólnych zasadach.

Art. 276. O orzeczeniu Najwyższego Sądu Wojskowego zawiadamia się właściwy sąd pierwszej instancji, który z kolei powiadamia strony.

DZIAŁ X.

Nadzór sądowy.

Art. 277. W trybie nadzoru sądowego Najwyższy Sąd Wojskowy poddaje rewizji orzeczenia sądów wojskowych na wniosek rewizyjny Naczelnego Prokuratora Wojskowego albo z urzędu.

Art. 278. Orzeczenia Najwyższego Sądu Wojskowego, jako sądu pierwszej instancji, podlegają w trybie nadzoru sądowego rewizji Zgromadzenia Sędziów Najwyższego Sądu Wojskowego.

Art. 279. § 1. Szef Najwyższego Sądu Wojskowego oraz Naczelný Prokurator Wojskowy mogą żądać akt do wglądu w każdym stadium postępowania.

§ 2. Sąd przesyła żądane akta, wstrzymując postępowanie.

§ 3. Rozprawy i posiedzenia niejawnego nie przerywa się i nie odracza.

Art. 280. § 1. Naczelný Prokurator Wojskowy może wnosić o uchylenie lub zmianę orzeczeń na korzyść lub niekorzyść oskarżonego lub skazanego.

§ 2. Rewizja z urzędu może nastąpić tylko na korzyść skazanego.

Art. 281. § 1. Wniosek rewizyjny na niekorzyść oskarżonego lub skazanego winien być złożony w Najwyższym Sądzie Wojskowym w zawitym terminie 60 dni, licząc od daty ogłoszenia wyroku.

§ 2. Wniosek rewizyjny i rewizja z urzędu na korzyść skazanego mogą nastąpić w każdym czasie.

Art. 282. W postępowaniu w trybie nadzoru sądowego przepisy art. 267, 268, 269 — jeśli wniosek złożono na niekorzyść oskarżonego lub skazanego — oraz art. 270 do 275 stosuje się odpowiednio.

Art. 283. O orzeczeniu Najwyższego Sądu Wojskowego zawiadamia się w razie potrzeby zainteresowane władze i osoby.

DZIAŁ XI.

Postępowanie szczególne.

Rozdział I.

Wznowienie postępowania.

Art. 284. § 1. Wznowienie postępowania, zakończonego orzeczeniem prawomocnym sądu wojskowego, może nastąpić na niekorzyść oskarżonego lub skazanego tylko wtedy, gdy wyjdzie na jaw, że orzeczenie wydano pod wpływem fałszywego zeznania świadka, biegłego lub tłumacza, sfałszowania dokumentu lub do wodu rzeczowego albo przekupstwa.

§ 2. Popelnienie przestępstwa, dającego podstawę do wznowienia postępowania w myśl § 1, powinno być ustalone wyrokiem, chyba że wyrok nie może zapaść z powodu ustawowych okoliczności, wyłączających wyrokowanie co do tego przestępstwa lub zawieszających postępowanie na czas nieograniczony.

Art. 285. Wznowienie postępowania, zakończonego orzeczeniem prawomocnym sądu wojskowego, może nastąpić na korzyść skazanego nie tylko z przyczyn, wskazanych w art. 284 § 1, lecz także wtedy, gdy po skazaniu ujawnią się nowe fakty lub dowody, nieznanne przed tym ani stronie, która złożyła wniosek o wznowienie, ani sądowi, stwierdzające, że skazany

jest niewinny lub że go skazano za przestępstwo cięższe niż to, które popełnił.

Art. 286. § 1. Wniosek o wznowienie postępowania na korzyść skazanego mogą złożyć: skazany, obrońca, prokurator wojskowy, małżonek skazanego, jego krewni w linii prostej, bracia i siostry, a także właściwy dowódca.

§ 2. Wznowienie postępowania na korzyść skazanego jest dopuszczalne bez względu na jego śmierć, wykonanie kary lub przedawnienie.

Art. 287. Wniosek o wznowienie postępowania na niekorzyść oskarżonego lub skazanego może złożyć tylko prokurator wojskowy.

Art. 288. Wniosek o wznowienie postępowania składa się do Najwyższego Sądu Wojskowego.

Art. 289. O wznowieniu postępowania orzeka Najwyższy Sąd Wojskowy na posiedzeniu niejawnym.

Art. 290. W razie uwzględnienia wniosku o wznowienie postępowania Najwyższy Sąd Wojskowy uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał uchylone orzeczenie lub innemu sądowi.

Art. 291. Postępowanie wznowione toczy się według zasad ogólnych z tym, że w razie wznowienia sprawy na korzyść skazanego, sąd przy ponownym rozpoznaniu nie może orzec kary większej niż ta, na którą poprzednio skazano.

Art. 292. Wznowienie umorzonego dochodzenia lub śledztwa może nastąpić na mocy postanowienia prokuratora wojskowego tylko w razie ujawnienia nowych istotnych okoliczności i jeżeli przedawnienie ścigania nie nastąpiło.

Rozdział II.

Szczególne postępowanie zaoczne.

Art. 293. Postępowaniu zaocznemu poddać można sprawy o przestępstwa osób, które uchylają się od wymiaru sprawiedliwości.

Art. 294. Postępowanie zaoczne toczy się według zasad ogólnych ze zmianami wynikającymi z rozdziału niniejszego.

Art. 295. Przepisów kodeksu niniejszego, których nie można wykonać z powodu nieobecności oskarżonego, nie stosuje się.

Art. 296. Przy zaocznym rozpoznaniu sprawy odczytuje się wyjaśnienie oskarżonego, o ile je poprzednio złożył.

Rozdział III.

Wydawanie przestępców.

Art. 297. Przy wydawaniu przestępców stosuje się odpowiednio przepisy, obowiązujące w sądach powszechnych, z zachowaniem wojskowych przepisów służbowych.

Rozdział IV.

Przywrócenie utraconych praw i zatarcie skazania.

Art. 298. Wnioski skazanych o przywrócenie utraconych praw oraz zdolności do uzyskania utraconych praw tudzież wnioski skazanych o zatarcie skazania rozpoznaje Najwyższy Sąd Wojskowy.

Art. 299. Wnioski wymienione w art. 298 rozpoznaje się na posiedzeniu niejawnym.

Rozdział V.

Postępowanie w przypadku zaginięcia lub zniszczenia akt.

Art. 300. W postępowaniu w przypadku zaginięcia lub zniszczenia akt stosuje się odpowiednio przepisy obowiązujące w powszechnych sądach karnych.

DZIAŁ XII.

Koszty sądowe.

Art. 301. Koszty postępowania karnego w sprawach, należących do właściwości sądów wojskowych, ponosi Skarb Państwa.

Art. 302. Koszty obrońcy z wyboru i pełnomocnika ponosi strona, która go ustanowiła.

Art. 303. § 1. Należności żołnierzy wzywanych jako oskarżonych, świadków, biegłych, tłumaczy lub powołanych do współdziałania w postępowaniu karnym, określa osobne przepisy.

§ 2. Świadkowie, biegli i tłumacze, nie będący żołnierzami, mają w wojskowym postępowaniu karnym prawo do należności w wysokości i wedle zasad, obowiązujących w postępowaniu karnym przed sądami powszechnymi.

Art. 304. Jeśli świadek lub biegły niesłusznie odmawia złożenia zeznań, opinii lub przyrzeczenia, nie ma prawa do żadnych należności.

Art. 305. § 1. Świadkowie, biegli i tłumacze powinni zażądać wynagrodzenia niezwłocznie po wykonaniu swego obowiązku, a jeżeli byli wezwani na rozprawę, to najpóźniej na jutro po jej zamknięciu.

§ 2. Osoby, które nie zgłosiły żądania w terminie powyższym, tracą prawo do wynagrodzenia.

Art. 306. § 1. Żołnierzom nie przysługuje prawo do żadnego wynagrodzenia za pełnienie czynności obrońcy.

§ 2. Obrońcy z urzędu, który nie jest żołnierzem, zwraca się na żądanie konieczne, rzeczywiście poniesione wydatki w gotówce.

§ 3. Żądanie powinno być zgłoszone w terminie, określonym w art. 305, pod rygorem utraty prawa do zwrotu.

DZIAŁ XIII.

Wykonywanie orzeczeń.

Rozdział I.

Przepisy ogólne.

Art. 307. § 1. Orzeczenie sądu wojskowego, kończące postępowanie karne, wykonywa się po uprawomocnieniu.

§ 2. Orzeczenie uprawomocnia się po upływie terminu do złożenia skargi rewizyjnej, jeśli jej nie złożono.

§ 3. W razie złożenia skargi rewizyjnej, orzeczenie uprawomocnia się w części zaskarżonej w dniu pozostawienia orzeczenia w mocy lub jego zmiany, w części zaś pozostałej — po upływie terminu do złożenia skargi rewizyjnej.

§ 4. W sprawach, w których przestępstwo popełniono i orzeczenie wydano na obszarze, objętym stanem wojennym lub wyjątkowym, orzeczenie to uprawomocnia się z chwilą jego wydania.

Art. 308. § 1. Naczelnny Prokurator Wojskowy, w związku ze złożeniem wniosku rewizyjnego, a Najwyższy Sąd Wojskowy, w związku z wnioskiem o wznowienie postępowania na korzyść skazanego, mogą wstrzymać wykonanie kary do czasu rozpoznania sprawy. Odmowa wstrzymania nie wymaga uzasadnienia.

§ 2. Z chwilą uchylecia wyroku wykonanie kary ustaje.

§ 3. W wypadkach, przewidzianych w § 1 i 2, skazanego należy zwolnić, jeżeli nie zachodzi potrzeba zarządzenia tymczasowego aresztowania.

Art. 309. § 1. Wykonanie kary może być odroczone lub przerwane:

- a) w razie choroby skazanego, uniemożliwiającej wykonanie wymierzonej kary do czasu jego wyzdrowienia;
- b) w razie ciąży kobiety, uniemożliwiającej wykonanie wymierzonej kary, do upływu 3-ch miesięcy od rozwiązania, jeżeli dziecko pozostaje przy życiu.

§ 2. Odroczenia lub przerwy udziela Naczelnny Prokurator Wojskowy.

Art. 310. § 1. Wykonanie orzeczeń sądów wojskowych, dotyczących winy lub kary, zarządza właściwy prokurator wojskowy.

§ 2. Celem wykonania orzeczenia prokurator wojskowy wydaje odpowiednie zlecenie władzom więziennym, bezpieczeństwa i innym. Jeżeli skazany jest żołnierzem i ma przynależność służbową do jednostki wojskowej, załączającej na obszarze działania innego prokuratora lub też przebywa na obszarze działania innego prokuratora, prokurator wojskowy zwraca się do właściwego prokuratora wojskowego o wydanie odpowiednich zleceń.

§ 3. Wydając władzom więziennym polecenie wykonania kary, prokurator wojskowy przesyła im odpis orzeczenia.

Art. 311. § 1. Kary co do żołnierzy, orzeczone przez sądy lub władze administracyjne, wykonywuje prokurator wojskowy.

§ 2. Wykonanie kary przechodzi na władze cywilne z chwilą zwolnienia żołnierza ze służby.

§ 3. Kary, orzeczone przez sądy wojskowe co do innych osób, wykonywują władze cywilne, z wyjątkiem kary śmierci, którą mogą wykonać także władze wojskowe.

Art. 312. § 1. Koszty wykonania kary przez władze wojskowe, prócz kosztów ścigania kary grzywny i kary pieniężnej, ponosi Skarb Państwa.

§ 2. Koszty ścigania kary grzywny, opłaty, zasądzonych kosztów i kary pieniężnej ponosi ukarany, a w razie ich nieściągalności — Skarb Państwa.

§ 3. Koszty ściągnięcia obejmują wynagrodzenie urzędnika egzekucyjnego za wszystkie jego czynności podług taksy oraz koszty ogłoszeń, przejazdów i przesyłek pieniężnych.

Art. 313. § 1. Wszelkie wątpliwości co do wykonania orzeczeń, a w szczególności co do obliczenia kary rozstrzyga sąd lub władza, która w pierwszej instancji orzekała albo sąd właściwy dla prokuratora wojskowego wykonującego orzeczenie.

§ 2. Wymienione wątpliwości sąd rozstrzyga na posiedzeniu niejawnym.

§ 3. Na to postanowienie służy zażalenie.

Rozdział II.

Wykonywanie kary śmierci.

Art. 314. § 1. Karę śmierci wykonywa się przez rozstrzelanie.

§ 2. Wykonanie kary śmierci może nastąpić dopiero po otrzymaniu zawiadomienia, że skazany nie został ułaskawiony.

§ 3. Ponadto karę śmierci na kobietach brzemiennych wykonywa się po uzyskaniu od sądu postanowienia odmownego w przedmiocie zamiany tej kary na karę pozbawienia wolności, o ile w tym przedmiocie sąd jeszcze nie wypowiedział się.

Art. 315. Przy wykonaniu kary śmierci powinien być obecny prokurator, lekarz oraz na żądanie skazanego, w miarę możliwości, duchowny wyznania, do którego należy skazany.

Rozdział III.

Wykonywanie kary pozbawienia wolności.

Art. 316. Prokuratorowie wojskowi sprawują nadzór nad legalnym i prawidłowym wykonywaniem kar pozbawienia wolności.

Art. 317. Kary pozbawienia wolności wykonywają władze wojskowe w wojskowych zakładach karnych lub powszechnych.

Art. 318. § 1. Skazanemu aresztowanemu zalicza się na poczet kary czas pozbawienia wolności po ogłoszeniu wyroku.

§ 2. Na poczet kary pozbawienia wolności, orzeczonej po uchyleniu lub zmianie wyroku w trybie rewizji lub nadzoru sądowego albo po wznowieniu postępowania karnego, zalicza się karę pozbawienia wolności, odbytą przez skazanego na podstawie wyroku uchylonego lub zmienionego.

§ 3. Na poczet kary łącznej zalicza się karę pozbawienia wolności, odbytą przez skazanego za przestępstwo objęte karą łączną.

Art. 319. § 1. Wykonanie kary pozbawienia wolności może być odroczone lub przerwane:

a) jeżeli względy służbowe tego wymagają;

b) na prośbę skazanego, jeżeli wykonanie kary pociągnęłoby dla skazanego lub jego rodziny skutki zbyt ciężkie.

§ 2. Udzielenie odroczenia lub przerwy wykonania kary można uzależnić od zobowiązania się skazanego do pobytu w oznaczonej miejscowości lub od innych warunków.

§ 3. Odroczenie lub przerwę można w każdej chwili odwołać. Odwołanie nie wymaga uzasadnienia.

§ 4. Odroczenia lub przerwy udziela Naczelny Prokurator Wojskowy.

Rozdział IV.

Ściąganie kary grzywny, opłaty, kosztów i kary pieniężnej.

Art. 320. O ściągnięcie grzywny, opłaty, kosztów i kary pieniężnej, których ukarany w oznaczonym terminie dobrowolnie nie zapłacił, prokurator wojskowy zwraca się do właściwej władzy w trybie egzekucji sądowej lub administracyjnej.

Art. 321. § 1. W razie niemożności ściągnięcia w całości lub w części grzywny, opłaty, kosztów i kary pieniężnej z majątku ukaranego, zawiadamia o tym władza powołana do ściągnięcia prokuratora wojskowego, który zwrócił się o jej ściągnięcie.

§ 2. W przypadku, wymienionym w § 1, prokurator wojskowy, jeżeli uważa prowadzenie dalszej egzekucji za niecelowe lub narażające ukaranego na ruinę majątkową, zarządza wykonanie zastępczej kary pozbawienia wolności, wymierzonej na wypadek nieściągalności grzywny lub kary pieniężnej, albo wstrzymuje egzekucję do czasu zakończenia działań wojennych.

§ 3. Na prośbę ukaranego prokurator wojskowy może odroczyć ściągnięcie grzywny, opłat, kosztów i kary pieniężnej lub rozłożyć je na raty, jeżeli natychmiastowe ściągnięcie pociągnęłoby dla ukaranego lub jego rodziny skutki zbyt ciężkie.

Rozdział V.

Wykonywanie kar dodatkowych.

Art. 322. § 1. Utratę praw publicznych, obywatelskich praw honorowych, prawa wykonywania zawodu,

degradację, uważa się za wykonane z chwilą uprawomocnienia się wyroku.

§ 2. W razie potrzeby prokurator wojskowy zawiadamia odnośne władze o degradacji i utracie praw wymienionych w § 1.

Art. 323. O wykonanie przepadku mienia, przedmiotów majątkowych i narzędzi przestępstwa oraz o wykonanie obowiązku pokrycia szkody, niewykonanych dobrowolnie przez skazanego lub których nie można wykonać bezpośrednio, zwraca się prokurator wojskowy do właściwej władzy w trybie egzekucji sądowej lub administracyjnej.

• DZIAŁ XIV.

Przepisy końcowe.

Art. 324. Kodeks niniejszy wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia.

Art. 325. Wykonanie dekretu niniejszego porucza

się Ministrom: Obrony Narodowej, Sprawiedliwości, Bezpieczeństwa Publicznego i Administracji Publicznej — każdemu w zakresie jego działania.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:
Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:
Edward Osóbka-Morawski

Minister Obrony Narodowej:
Michał Żymierski
— Marszałek Polski

Minister Sprawiedliwości:
Henryk Świątkowski

Minister Bezpieczeństwa Publicznego:
Stanisław Radkiewicz

Minister Administracji Publicznej:
Edward Ochab

Druczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości w drukarni Nr 4 Sp. Wydawniczej „Czytelnik” w Łodzi ul. Żwirki 2.

Zgłoszenia na prenumeratę przyjmują się w Administracji Dziennika Ustaw R. P. w Łodzi, ul. Piotrkowska-49 oraz w Biurze Sprzedaży w Warszawie, ul. Targowa 59.

Prenumeratę należy wpłacać z góry za pośrednictwem P.K.O. Wysyłkę wykonuje się po uprzednim wpłaceniu zaliczki kwartalnej dla władz, urzędów, zakładów i instytucji państwowych i samorządowych w kwocie zł. 60, dla innych prenumeratorów w kwocie zł. 150. Konto czekowe w P. K. O. VII - 134

Pojedyncze numery są do nabycia:

w Administracji Dziennika Ustaw R. P. w Łodzi, ul. Piotrkowska 49, w Biurze Sprzedaży w Warszawie, ul. Targowa 59 oraz w Kasach Sądów Okręgowych w: Krakowie, Katowicach, Lublinie i Poznaniu

Cena 24 zł.